

Don Quejotes bortadopterade tvillingbrors berättelse, som också hette Don Quejote.

Kapitel ett.

När Don Quejote ridit omkring på sin mulåsna i fyrtio år så kom han till en liten by nära Santa cruz. Byn var bara några enkla skjul men hade ändå en enkel hacienda där man serverade en enda rätt och ett mexikanskt öl av märket corona.

Det hade inte varit lätt att leva under de fyrtio år som Don Quejote hade färdats på sin åsna.

Don åt den enda rätten och drack det enda ölet.

Han var inte av den melankoliska typen och han ville alltid se möjligheter där andra såg problem. Alltid var han ett steg framåt i vägens riktning och vägrade att fastna i minnet av gamla segrar han hade gjort.

Det var så han ville att andra skulle se på honom som en man som tillhörde framtiden men just på sista tiden hade tillvaron gått i motvalls. Tung till sinnes drack han av ölen och åt av den enda maten i det illa medfarna matstället med mögel på väggen där det ännu fanns spår av en vit tapet.

Det var en seg gammal tupp som knappt gick att tugga på.

Han hade bekämpat väderkvarnar och det stickande solljuset.

Månen hade han i långsamt mak ridit till storms mot ivrigt fäktande, utslungande hotelser mot den gula cirkeln.

Men hur nära han än hade kommit så hade den ändå syntts lysa lika långt borta vid horisonten.

Det slutade ofta med att han alldeles utmattad hade kastat sig av åsnan och tillbett sin Gud stående på knä mot stjärnan Orion.

Hans segrar och framgångar var han tvungen att erkänna för sig själv var inte så många. En gång hade han vunnit mot en get sittande på ryggen på sin åsna i getkapplöpning.

Utom tävlan naturligtvis.

Nuförtiden var varje get alldeles för snabb.

Ibland kändes det som om också tiden sprungit förbi honom och att också hans skyddsängel hade börjat bli gammal och tröttnat på honom.

Allting verkade ha svurit en ed mot hans kamp för rättvisa och rätten att vara en man av det rätta virket.

Han var en man som aldrig hade gett upp hur omöjligt det än hade verkat vara för honom. Men det fanns en fiende han alltid även när han var ung kände sig övermäktig mot och det var

människans hårdhet.

Här hjälpte inga vassa svärd.

Det hände att han en sen natt när lägerelden hade falnat, att han grät över människans obotliga grymhet.

Överallt hade han mött falskhet och hyckleri och någon gång en smula godhet där någon fal kvinna hade tagit hand om honom och efteråt i hans ensliga läger både tvinnat och vaxat hans mustascher innan han var tvungen att återvända till sitt uppdrag.

Vad nu det uppdraget bestod av hade han en allt oklarare uppfattning om.

När han var yngre och starkare hade allt varit så självklart och enkelt.

Han stod på godhetens enkla sida mot det onda.

Bara man gjorde rätt så blev det rätt, tänkte han ofta under sina unga år. Från fel utgångspunkt finns ingen väg funderade han..

Men saker ändras och den flod vi steg ner i igår är inte samma vatten nu.

Det klara vattnet hade börjat bli grått och grumligt.

Ja, han skulle också behöva glasögon.

Det fanns till och med sådana som hade vädjat till hans ansvarskänsla.

Kvinnor, alltid var det dessa hjälplösa väna kvinnor som vädjade till honom.

Deras ögon tindrande ikapp med stjärnorna då han oftast mötte dem på natten när deras män sov.

Deras män var ofta primitiva råa sällar med revolvern löst hängande från revolverbältet.

Färdiga att skjuta vem det än må de vara, fiende eller vän. Faktum var att alla kvinnor som tillbringat en natt med honom var beredda, ja rent utav trånande efter att få försvinna bort med honom. Deras träbockar till karlar hade inte förstått dessa kvinnors potential vad gäller kärlekslivets intimiteter.

Men stjärnorna hade ofta ett annat vänligare och kravlösare ljus än ljuset från en tillfredsställd kvinnas ögon.

Han skulle ta hand om dem och gifta sig med dem och lyssna till spädbarnsgråt istället för att höra syrsans sång när natten gick till ro över den lugna tillflyktsort han valt ofta vid en porlande bäck.

Men han var rädd för dessa kvinnor.

Han hade aldrig velat lämna sin trogne vapendragare Pancho sedan barndomen, ute bland kaktusarna i ökensanden.

Kvinnorna kunde försvaga honom i hans kamp för rättvisa.

Därför föredrog han oftast de kvinnor han träffade på bordellerna.

Det var rejäla stadiga fruntimmer man kunde umgås med utan något pjask eller med onödigt känsloljusk.

Nu var Pancho död sedan flera år tillbaka eftersom de hade stött på rövare när de färdades över bergen. De hade försvarat sig tappert men till slut hade hans trogna vän stupat av ett svärdshugg i ryggen.

Hade inte Don haft förmågan att göra sig osynlig när det verkligen krävdes så hade han inte suttit här i dag och känt den svaga kvällsbrisen från vinden svalka hans ansikte.

Det luktade fränt från kodynga som någon hade lagt upp i en stor hög bara vid sidan några meter från ingången till haciendan.

Don Quejote var inte riktigt närvarande och kände inte lukten, utan satt försjunken och tänkte på sin barndom.

En gång hade han varit ung och varit en av de mest lekfulla och påhittiga pojkarna i den lilla byn där han växte upp.

Han var mycket stark och ingen av de andra vågade utmana honom eller reta honom trots att familjen han kom från var mycket fattig.

Hans far tjänade som daglönare hos byns patron, en elak och opålitlig patron som aldrig tänkte på något annat än hur han med hugg och slag skulle få ut extra mycket slit av arbetarna.

Pappan hade fått slita hårt på åkern och burit tunga korgar fyllda med majscolvar över långa sträckor i den brännheta solen.

Han hade fått gå till marknaden i staden och fått sälja majscolvarna.

Där hade fadern förstått att det fanns ett annat mycket friare liv än det liv de levde.

Han hade berättat för lille Don om det livet och från de berättelser han hade hört i staden.

Det hade övertygat Don Quejote att lämna den lilla byn så fort han hade möjlighet att klara sig själv.

Hans mor var ofta orolig för hur hela deras stora familj skulle kunna överleva på bara makens lön. Hon var också väldigt trött på majsgröt och majs pannkakor.

Hon drömde också om ett annat och bättre liv.

Den kvinna som kom att föda Don Quejote och bli hans mor hade varit mycket vacker och hade kunnat få vem som helst av de andra männen i byn.

Kanske en man som hade några skapliga fasta inkomster eller ett anseende och kom från en bättre familj än den som var Dons far.

Ändå hade hon valt Dons pappa som både saknade pengar och kunskap.

Det var en mycket tapper kvinna som hade trott på sin man och att kärleken kunde övervinna de mest usla förhållanden.

Det var sin mor som Don hade att tacka för sin ljusa syn på människan som visserligen förbyttes under de hårda järnåren som följde efter Panchos död.

Tyvärr hade modern blivit allt mer bitter med tiden och ångrat att hon inte tog emot erbjudandet att välja borgmästarens son när hon hade haft chansen då han friade till henne.

Ändå hade de varit lyckliga, om inte kanske direkt lyckliga, inte kanske direkt olyckliga, men ändå olyckliga, ja emellanåt fasansfullt olyckliga då Dons pappa hade köpt kaktusbrännvin för det mesta av lönen. De svalt stundom hela familjen på åtta personer. Men de var hyggligt folk som folk är mest. Ja, eller inte hyggliga kanske men de stal inte från den som hade mer än de själva utom när de hade möjlighet där till. Så i stort sett var det bra människor. Ja, kanske inte bra människor men inte helt genomruttna utan mer som en skämd frukt som precis har börjat att ruttna.

Det var ändå något ståiskt och ett tillkämpat lugnt hos hans mor.

Man kunde också ibland se paniken som började härska i hennes ögon. Hon var alldeles desperat.

Don Quejote hade tidigt när han märkte sin förmåga till att bli osynlig förstått att han hade en särskild kallelse i livet. Därför beslutade han sig för att..

för att med en sådan förmåga så måste man välja sida i livet.

Vill man sträva efter att skapa en bättre värld för de många eller bara för sig själv.

Han hade smygigt in i patrons hus och lyssnat på honom när han diskuterade med de andra storbönderna i trakten om hur lata arbetarna var och vilka planer han hade för att ta få dem att arbeta hårdare utan att för den saken få en högre lön.

I hemlighet hade han sedan smygigt upp på övervåningen och lagt sig i patrons dotters säng och fantiserat om han skulle våga smeka hennes bröst och hur hon skulle reagera om hon vaknade.

Skulle hans redan valkiga grova händer trots sin ungdom våga röra hennes liljevita bröst.

Även om han var osynlig så är även den osynliga arbetaren något som kan uppfattas som hotfullt.

Men det är en annan historia och den ska vi kanske återkomma till. Historien om Dons kärlek till Patricia som bara var sjutton år när han förälskade sig i hennes bruna ögon och hennes stolta gång.

När de jobbade på majsfälten så brukade Patricia ibland passera på vägen in mot staden med högburet huvud.

Kapitel två.

Det hade börjat att skymma och Don var tvungen att finna sig ett nattkvarter om han och hans åsna inte skulle behöva sova direkt på marken just i denna mycket farliga trakt. Trakten var känd för att vara ett rövartillhåll där många vägfarare blivit rånade och även dödade.

Nu var ju Don en mästare på både svärd och pilbåge men han var trött på striden. Hela sitt vuxna liv hade han stridit för de höga ideal han skaffade sig i ungdomen. Hade han påverkat världen, sin lilla värld i något avseende alls.

Gick de som han mötte då han i sakta mak red på åsnan åt sidan för honom i respekt eller föraktade de i hemlighet honom för hans rykte var vida spritt omkring där han färdades. Men ännu återstod en strid som ingen kunde hjälpa honom med.

Striden för det egna människovärdet och att inför sig själv upprätta Sancho Panchos meningslösa död.

Att omforma dess betydelse så den blev något annat och något mindre sjaskigt.

Han visste att det var hans eget felbeslut som var grunden till att Sancho dog.

Han var tvungen att ta något sämre som han hade ansvaret för och göra det till något bättre.

Han tänkte som så att det är ju inte livsbetingelserna själva som har betydelse, inte huruvida det egna svärdet är väl slipat eller ej.

Utan det enda som har betydelse är bara om vi kan ge det en annan betydelse än den ursprungliga.

Om våra förluster kan få ett nytt namn.

Han slängde några peso på bardisken och frågade om vägen till ett härbärke?

Den som tog emot hans pengar hade en orolig flackande blick och nästan viskande fick han frågan om han var den han var, den som ryktet talade om.

Jo, det kunde han ju inte förneka och samtidigt önskade han sig någon annanstans.

Att slippa alla frågor och slippa ge alla svar som alltid var likartade.

Han måste erkänna för sig själv att det fanns beslut och grova misstag han hade begått på grund av att han hade varit övernitisk de första åren de färdades mot soluppgången i delvis väglöst land.

Han lade sig ner på britsen med den smutsiga stinkande filten över sig.

Han hade blivit inkvarterad hos en gammal änka som hade glott misslynt mot honom.

Fiende eller vän, hade han blixtnabbt tänkt.

Svaret på såna frågor hade gjort att han hade överlevt längre än många andra han en gång hade känt.

Första gången han hade mött Pancho hade samma fråga dykt upp i huvudet på honom: Fiende eller vän.

Ett litet misstag och han kunde tagit fel och förlorat sitt liv innan han hunnit att bli osynlig snabbt.

Änkan hade den typ av utseende han kände igen från tiden när han sökte kvinnors sällskap om inte enbart som en förströelse för stunden utan också som ett nattligt sällskap under ibland i månader.

De kunde gråta och be att han skulle stanna med dem men alltid tänkte han på den större uppgiften som väntade honom.

Hon, änkan var lik hans mor och han skulle så länge han kunde andas vårda minnet av modetn.

Hon hade också varit viljestark tills bitterhet och fattigdomen tvingat henne att lämna familjen.

Hur det hade gått för Dons syskon och hans far hade han inte fått reda på.

Så berättade i alla fall en vägfarare från samma by som Don Quejote som han mötte något år senare när han hade lämnat familjen för gott.

Det var längesen nu men ändå kunde han erfara en svag lustkänsla i de nedre regionerna när han såg på änkan.

Inte var hon grann, inte var hon fager, som den gamla visan löd, men hon var ett hejdundrande fruntimmer med kraft i båda förstånd och i hjärtat. Hennes ögon var viljestarka och hon skulle inte släppa någon över bron som inte förtjänade det. I själva verket brukade hon stjäla av sina nattgäster när de sov.

Sånt som kvinnors ärlighet kunde han bedöma.

Hennes handel och vandel var fläckfri.

Han ansåg sig bra på att väga av vilken karaktär en människa hade.

Kanske skulle de mötas igen.

Han serverades majsgröt och tortillas och hans åsna hade också fått något att äta, oklart vad och sedan begav de sig iväg tidigt i gryningen.

Pancho hade han mött efter vägkanten under de stora hungeråren då så många dog även i sjukdomar som graserade vilt på grund av all undernäring som rådde.

Det var något vädjande men också något trotsigt hos pojken, något nästan rebelliskt som gjorde att han erbjöd sitt beskydd och att de skulle slå följe till bron över floden. Det var några kilometer längre fram där ofta rövare väntade på vägförare.

Överhuvudtaget var hela landet fullt av opålitliga människor. Var de inte rövare så var de lismande präster som ville sälja Mariabilder och allt allsköns religiöst bråte. Träflisor från det heliga korset hade de erbjudits i sådan mängd att det skulle ha räckt till att bygga ett helt hus.

Don hade vigtt sitt liv åt att göra det goda men det var inte alltid människor kände igen godheten om de aldrig mött den förut.

Godhetens gestalt kunde ju vara skiftande och för att kunna bedöma en handlingens betydelse så räckte det inte med att bara se en kort sträcka framåt, utan mot fjärran ibland upp mot molnen. Han var en fjärrskådare av rang, det kändes så. En man med en särskild kunskap.

De hade lyckats slå följe med ett resande nöjessällskap några månader senare som uppträdde i de små städerna efter floden.

De hade en attraktion som sällskapet ur särskilt pekuniär egenskap lyckades dra stor nytta av.

Det var en ung pojke på bara kanske fjorton år som hade två huvuden.

Don själv däremot och Pancho erbjöd medicinsk rådgivning i byarna åt kvinnor som inte kunde få barn och var ganska framgångsrika.

Det hände när de kom tillbaka flera år senare att de mötte tacksamma kvinnor och deras män med barn som antingen hade Panchos fula näsa eller Dons ögon och mun.

Pojkar, pojkar, flickor, flickor, brukade Don säga vet ni att ni har hundra bröder och systrar i hela landet.

De brukade stirra ovetande på honom och deras föräldrar brukade försöka att hyssja ner honom.

Men just den här gången som var ett avgörande tillfälle så hade de kommit till en liten by i utkanten av den stora huvudstaden.

Tält hade ställts upp och den stora feta ledaren för sällskapet en man vid namn Fernando hade blåst i ett horn för att locka åtminstone barn och kvinnor till föreställningen.

Det var många timmar före det skulle börja och nu skulle biljetterna säljas.

Männen var ofta mer skeptiska till trolleri och illusionskonst och dansande björnar importerade från Ryssland var de trötta på.

Björnarna var lika magra som de själva var fattiga.

Men när ryktet spreds om att de hade en pojke med två huvuden inlindad i ett tygstycke i en av vagnarna blev det fart på dem. Alla kom som kunde komma.

Stämningen var mycket upphetsad och en präst hade samlat ihop ett anhang av bönder och enkla hantverkare. De kom i förväg innan föreställningen.

Prästen hade ställt sig utanför vagnen och ropat om att endast djävulens sällskap var de som ville visa upp sådana abnormiteter.

Don och Pancho hade snabbt tillkallats och Don hade lyft sitt svärd utanför vagnen där lille Frido som han hette, skräckslagen gömde sig för hopen utanför. Den som hade det andra huvudet var lille Bernhard och han förstod inte mycket av vad som hände.

Frido hade en klar och intelligent blick och kunde diskutera frågor som huruvida Aristoteles under sina naturstudier hade dragit rätt slutsatser om att det många gav det specifika eller om Platon istället hade rätt som menade att ur det ena kunde man sluta sig om alla företeelser. .

Lille Bernhard med det andra huvudet däremot var en sur, grinig och mycket lite närvarande i världen.

När prästen, en ful otäck karl som stank något vämjeligt och uppvisade tydliga tecken på syfilis krävde att Frido och Bernhard kom ut så blev pojken eller pojkarna rädda.

De stack ut sina huvuden på samma axlar och såg på massan av människor utanför vagnen och ett skrik av fasa hördes.

Folkmassan tryckte på och när Pancho och Don Quejote pressades tillbaka mot vagnen så kom den feta Fernando till undsättning och just då i en gest av att känna sig hotad så drog Don upp sitt svärd.

Han slog det bakåt i luften för att jaga bort och hota den besatta prästen och den stora folkmassan som bara hade vuxit då ryktet snabbt spridit sig till närliggande byar.

Det var då det skedde.

I svingen hade han inte sett att pojken eller pojkarna hade smitit ut och försökt att fly från den uppretade folkhopen.

Don slog med ett välriktat baklänges slag av huvudet på den intelligenta av de två huvudena.

Fridos huvud slog med en duns ner på marken och en kaskad av blod slog ut ur hans hals men lika tvärt slutade det att slå upp som en fontän.

Folkmassan flydde och Don slog i förtvivlan även av prästens huvud som dumt hade stått och gapat medan folkmassan flytt åt alla håll.

Hur det nu gick till kunde han aldrig förstå inte fram till sina döddagar.

Att döda präster var inte bra för hans rykte förstod han.

Även hans eget huvud kunde det kosta.

Men det andra huvudet Bernhards huvud levde och han rörde sig som vanligt förutom att han var mycket blodig.

Nu var det kokta fläsket stekt och för att reparera skadan, vilket inte var möjligt, så flydde Don och Pancho i en av vagnarna med den obegåvade fånstirrande Bernhard med sig.

De tvingade upp honom i vagnen och Fernando skrek även han alltför chockad för att förstå vad som hade hänt.

Det var ett Guds under och bara försynen att de kom iväg i tid dragna av en gammal halt mähr som i själva verket varit färdig för slakt.

Det var också ett mirakel att blodet som forsat ur Fridos hals hade upphört, så då fanns kanske ändå en särskild kallelse ingen hade förstått för den skelande Bernhard. Hans liv hittills hade bara verkat varit något djävulen hade haft en avsikt med.

Till och med den mest obegåvade bland alla små kan Gud i sin förtröstan ha en dold avsikt med.

Det är inte alltid den bildade och begåvade som får en plats i den himmelska härskaran utan det kan vara den minsta av våra bröder eller systrar.

De var tvungna att hålla sig undan uppe bland bergen ett tag och höll på att svälta ihjäl men nu när Don visste att även han var en utvald så var allting så mycket lättare. Luften

att andas var lättare och himlen så mycket blåare. Detta var ett särskilt uppdrag han hade fått att ta hand om Bernhard.

Han var stärkt i sin tro att han var en gudasänd att skapa ett bättre liv för de många. Ja, så säker på det var han att efter bara två månader av umbäranden, svält och loppor, så beordrade han Pancho att gå in i en grotta och med hans svärd döda den lallande idioten som mest var till besvär. Inte var han tacksam för de matrester de lyckades ge honom genom att stjäla av bönder när de gick ner till låglänta trakter på nätterna. Nej, skulle Don Quejote lyckas uppfylla sin heliga uppgift så kunde han inte låta sig hindras av den svagsinta Bernhard.

Vem som helst förstod väl att den upphöjda guden bara i en akt av misstag hade skonat Bernhards liv.

Vem som helst måste förstå att svärdet skulle om den gudomliga rättvisan fått härska slagit av Bernhards huvud och inte den intelligenta Fridos.

Ändå oroade det honom att den fullkomliga guden just då hade tittat bort och gjort ett misstag...

Men det måste i själva verket vara andra uppgifter Gud hade åt honom.

Detta med Bernhard var bara en fingervisning.

Nej, hans uppdrag måste vara mycket större än så.

Inget fick hindra honom när han väl förstod sin uppgift. (Fortsättning 6/6 2020)

De begravde Bernhard vid en liten kulle utanför grottan och de båda intygade att han hade varit en verkligt god människa alltför skör och känslig för denna världen.

Att i själva verket så hade de utfört en verkligt god gärning då ingen hade kunnat veta vad som hade hänt om Bernhard hade hamnat hos onda varelser som hade skänkt den till hälften huvudlösa till någon storgodsägare. Dessa var ofta grymma och lastbara individer som hade både apor och kortvuxna människor som gjorde konster för deras lokala hov. Åtminstone hade de hört att det ryktades om att hertigen av Burgund hade en apa i sin sold.

Det här hade ändå varit en sorgens dag och de hade utfört sin tunga plikt med den samvetsömmes förebräelser av sig själva.

Don hade torkat av det blodiga svärdet och Sancho hade varit alldeles vit i ansiktet och kräkts i en buske.

Själv hade Don Quejote varit en halv fjärdingsväg därifrån då han tyckte att han ej behövde på grund av sitt rena uppsåt få höra den dömdes ångestskrik innan dödens ögonblick.

Varför ska den ädle behöva vara med om något som två skulle plågas av.

Pancho sa att det hade inte varit lätt när den till hälften huvudlösa hade vädjar om att få leva.

Att vi var hans riktiga föräldrar istället för den biskop han hävdat ända sedan de flydde att han var hans far.

Att hans mor varit en prostituerad kvinna som gick på gatan och under bara loppet av tio minuter tagit emot både biskopens säd och en olärd skomakarlärnings.

Därför hade två barn med skilda intelligenser befruktat samma ägg.

Trots sin ringa intelligens så hade han vissa saker klart för sig vilket den oklara blicken ej förklarade.

För säkerhets skull hade han haft ett etui med sig från den orena kvinnan med ett papper i där hon förklarat dessa förhållanden.

Biskopen hade varit ett riktigt dumhuvud och fått sin tjänst av påven endast för att han hade haft en armé av soldater att ställa i påvens tjänst som låg i krig med påven i Avignon. Biskopen var en furste över ett litet furstedöme och barnlös och han skulle ej få några barn av rätt ställning.

Endast med tjänstekvinnor hade han varit intim.

Alltså så skulle hans slott och mark genom utnämningen nu tillfalla påven i Rom istället för en bror till honom som var i kungens tjänst.

Dessutom vilket var allmänt känt så levde alla kyrkans män, präster, kardinaler och biskopar i celebat så det var omöjligt att ens detta hade hänt.

Den flinka skomakarläringen däremot var både klok och ovanligt begåvad.

Deras situation hade nu förenklats genom att de nu var friare och inte behövde gömma sig i bergen längre. Likväl så måste de få ihop pengar och Pancho skulle behöva en egen åsna om de skulle behöva fly från gendarmerna som var ute efter dem för mordet på prästen.

Så väl spanade också varenda person anställd eller kallad av kurian i Rom efter dem.

De kunde ana elden som inkvitionen ville tända under deras fotsulor.

Nu var det ju så att kyrkan genomförde inte själva några dödsdomar utan det fick den världsliga domstolen göra eller i allvarigare fall där man kunde misstänka trolldom eller häxeri inkvitionen.

Uppfyllda av sitt bryderi så tog de stigen ner från bergen och observerade inte att några soldater var på väg för att möta dem på samma stig men nerifrån slätten.

Det var tre hungriga soldater i trasiga kläder som hade deserterat från sin herre den döende Leopold som hade träffats av en skur av pilar när han hade bedrivit otukt på det mest fasansfulla sätt.

De hade insett sitt misstag men det var för sent och många pilar hade de satt i Leopolds välgödda kropp.

De hade gömt sig i ett hagtornssnår då de jagats och var både blodiga av taggarna och hungriga.

Leopold var en sodomit och hade skjutits av dem själva i tron att det var någon annan de såg än sin herre i armarna på en ung gosse i ett buskage bara några hundra meter från sitt hem.

Alla hade de anledning att försöka försvinna.

(Fortsättning följer)

Men de förhållandena var inte alls klara för åsnornas tappra riddare.

Visst kan många läsare ställa frågor om varför de inte skaffade ett mer rejält åkdon som den mycket vanligare hästen. Vill man väcka uppmärksamhet och löje så väljer man en åsna.

Det handlar helt enkelt om att Don Quejote hade en så klar känsla av utvaldhet en Christi imitati, att han stod i en särskild förbindelse och då frälsaren kunde färdas på en lånad åsna in i Jerusalem så gällde det även honom.

När Don såg soldaternas brådska så drog han slutsatsen att det var dem de hade sett och skulle gripa.

Han såg inte fram mot att garroteras eller ens att några revben skulle brytas.

Därför sade han raskt till Sancho att de måste fly för vad tygeln höll.

Sancho påminde honom då om att det inte gick att vända på den trånga stigen med två vrånga mulåsnor.

Han påpekade att de rörde sig snabbare utan dessa bångstyriga åkdon.

Medan Don Quejote funderade om detta var klokt att välja apostlahästarna som ju ändå var ett slags manuell häst på deras egna fötter, så såg han plötsligt ett klippmassiv längre ner.

De skyndade med ännu större brådska nedåt och hann med bara femtio meter till godo dit före soldaterna.

Det var den heliga jungfrun som ledde dem skulle Don Quejote flera år senare påstå när de funnit en mycket stor passage bakom klippan där de ej syntes.

De hörde den ena soldatens nästan lite gälla feminina röst säga: "Vi är förlorade om vi inte kommer till min farbrors gård till gryningen."

" Din farbror är en humbug och en bedragare som inte ens kan få vara ifred för indrivare som han redan har betalat sina skulder till" sa en av de andra soldaterna med en barskare stämma.

Nu förstod Don och Sancho att de inte skulle vare sig, piska dem, dra ut deras naglar, förbanna dagen de föddes, fylla deras kalsonger med honung och lägga dem i en myrstack, eller göra andra otrevligheter vars gränser endast den mänskliga fantasin känner.

Inom sig hörde eller tyckte sig Don Quejote höra den heliga jungfrun tala till honom med en mild röst.

Rösten talade om beskydd och om en sol som aldrig skulle slockna, att de skulle ledas i helighet tills deras ben uppstod i saligheten efter den yttersta dagen.

Aldrig hade Don Quejote varit med om något vackrare förutom den dagen när en regnbåge talade till honom.

Därmed var det inte slut utan när soldaterna hade passerat så pekade Sancho upp mot den största klippans övre kant.

Där stod inhugget en text som de svårligen kunde läsa på grund av att mörkret hade kommit och natten väntade.

De bestämde att stanna och upprätta sitt ensliga läger och sova.

Kanske kunde de tyda tecknen imorgon bitti.

När de vaknade i gryningen så hade de bara lite vilda örter och ramslök med ärtor att äta. Don började dagen med att försöka se texten och nu såg han att det var gammal grekiska vilket han hade någon kunskap om.

Det var det språk som evangelisten Lukas hade skrivit sitt evangelium på. Han såg efter viss möda att det stod:

Den som utmanar Guds ordning och tar ett oskyldigt liv är det ingen ordning på och den ska straffas.

Det fyllde honom med obehag.

Det var ingen oskyldig de hade gjort sig av med utan ett missfoster som hindrat honom att uppfylla den godhet han var ämnad för på samma sätt som floden alltid söker sig till havet.

Var det ägnat just åt dem eller var det bara någon som skämtar med alla som råkade passera här.

Det var ju mer som ett skämt än som något man kunde ta på yttersta allvar.

Någon klarhet gav det inte i alla fall och de var nu tvungna att försöka att fly och efter en stunds övervägande så bestämde de att om de var eftersökta för att de råkat ha haft ihjäl en galen fanatisk präst och slagit av ett huvud till en som hade två så skulle nog juridiken rädda dem.

Åtminstone i det sista fallet.

Sannolikt så fanns ingen lag som var tillämplig i just detta fall.

Dessutom låg kroppen och det ena huvudet i en grotta ingen skulle finna.

Prästen var svårare att lösa.

De måste bort ur landet men att fly med åsna var uteslutet och utan åsna var också riskabelt.

De måste alltså skaffa sig vingar och flyga.

Historien om Ikaros och Daidalos hade alltid fascinerat Don Quejote och för en man som honom fanns ingen begränsning utom möjligen tankens begränsning som häftade vid tyngdlagen.

Dumbommar fanns det i alla läger som bara ville se begränsningar oavsett vad man sade så var det mest de låga och giriga som i sin maktberusning ville förneka vad alla innerst inne visste: att förmågan att flyga var helt möjlig bara man kunde komma på knepet.

Hade han inte slagits mot väderkvarnar och besekrat en drake med både snabel och horn vid munnen.

Skulle han inte visa världen att han den obetydliga Don Quejote kunde slå följe med örnen och falcken på himlavalvet.

Att han kunde svinga sig upp mot himlens höjd men också komma ner därifrån helt oskadd.

Ikaros stora misstag var att han för ett ögonblick hade glömt bort att hans vingar häftade ihop med vax och därför smälte när han kom för nära solen.

Han hade haft hybris och ville lämna den av krig och farsoter smittade jorden.

Skulle de inte i årtal efteråt säga åt sig själva och åt sina barn och barnbarn att det fanns en enda man som lärt dem mer om friheten än vad havets vågor och vinden hade lärt ut.

De skulle säga att han den minsta, dåren visade sig vara den största som även änglarna bekände vara den ende som löste hemligheten och aldrig avslöjade den.

Kungar, kejsare och herremän skulle alla vilja ta honom till sitt hov för att han skulle lära dem flygandets ädla konst.

Alla avvisade han och alla fick böja sina huvuden i ödmjukhet inför honom.

Allt vad han fått lida var förlåtet då han var en storsint man och alla kvinnor skulle sjunga lovsånger om honom.

Ja, så fantiserade han i skuggan av klippan tills Sancho hade utplånat alla spår efter dem på nattlägret.

De gick skyndsamt upp mot bergets topp för att finna örnets bo där han skulle finna vingar.

Kapitel tre.

Det finns ofta ett avgörande skede och ibland av det mest obetydliga slag men som han senare förstod hade bibringar honom orsaken till att han hade valt vägen och det otrygga livet istället för att skaffa en egen familj.

Nog fanns nomaden i honom som hade oron i sig och lusten att färdas. Men som tiderna var borde ingen med en gnutta sunt förnuft i behåll ens röra sig utanför den by där man var född.

Don Quejote hade haft en äldre syster som när han var i tolvårsåldern blivit sjuk.

Hon hostade och spottade blod.

Hon hade hög feber.

Den enda plats hon ville vara på var vid ett olivträd Don och system Rosa hade satt när hon fyllde femton år två år tidigare.

Hon satt där varje dag och blev allt magrare och sjukare.

Feberrosor på kinderna och en allt tröttare blick.

Ofta fick han bära henne till hemmet med hjälp av sin äldste bror.

Hon hade vägrat att behandlas av byns doktor och menade att trädet skulle bota henne.

Hon kunde sitta med korslagda ben och be under dess glesa grenar och krona i flera timmar varje dag.

Men så var det som om en dag när bladen och trädet nästan strålade av livskraft så såg hon friskare ut och de skojade som de gjorde förr med varandra.

När de kom hem blev hon genast sämre på natten.

När hon blev liggande i hemmet och det inte var mycket hopp kvar så tog Don faderns yxa och gick ner till den lilla olivlunden och högg i ilska av stammen och dess grenar.

Men en gren med vackra livskraftiga blad sparade han och tänkte ta upp till sin älskade syster Rosa med de vackraste bruna ögon han hade sett.

Han tänkte sätta den i en vas vid hennes madrass på det kalla jordgolvet.

Hon hade ett varmt vackert leende och trodde alla människor om gott och det var som om hon inte var skapad för den här världens brutalitet och ondska.

Av falskhet, inställsamhet och girighet visste hon ingenting och hon kunde ge av det lilla hon ägde till en tiggare och vara hungrig själv i dens ställe.

Men när han kom upp till henne så insåg han att hon skulle nog bli mycket ond på honom om hon fick reda på att han huggit ner det läkande trädets stam och grenar.

Så han satte bara ner grenen i jorden utanför deras hus som knappt var ett hus men det var det enda de hade.

Han satt och vakade över henne och hur det nu var så vaknade hon på den tredje dagen upp ur sitt medvetlösa tillstånd och bad om en kopp med vatten.

Då de hade slut på vattnet och det var hans uppgift att denna dag hämta vatten ur den stora spruckna krukan så gav han sig iväg till brunnen.

Samtidigt så såg han att Rosa såg något friskare ut och att den feberglansiga blicken var klarare så kände han ett hopp och i hjärtat började en liten fågel att kvittra så ljuvt. I själva verket så skulle han offra sitt eget liv för systemen som han älskade om det var nödvändigt. När han var på väg ut mot brunnen i den starka solen så råkade han se på kvisten han stuckit i jorden.

Den var full av blad och även några oliver hade börjat att komma.

När han kom tillbaka så sade hon när hon drack ur en keramik kopp att hon kände att det doftade från trädet och hur förunderligt dess kraft var då det var halvannan kilometer dit där det växte.

Han intalade sig att det var bara galenskap eller något en ond djinn hade flygit in i hennes hjärna med.

Likväl så fann han det märkligt att den gren han inte hade vattnat lyste med friska blad och oliver som börjat att komma.

Så innan han gick till åkern nu varje morgon så vattnade han grenen och systemen blev allt bättre.

Det hade vuxit på bara ett par veckor och blivit ett litet träd.

Men så glömde han det i tre dagar när han var så uppfylld av fantasier om allt det goda han skulle utföra i världen.

Han skulle gå ut i härnad mot kungens fiender och bli en berömd soldat som sedan skulle gifta sig med kungens dotter, så tänkte han i sin tolvårigs tankevärld.

När han slutligen kom ihåg att se till sin syster så hade hans far och mor och de övriga syskonen som blivit så hoppfulla nu istället blivit oroliga.

Hans andra syster som alltid tilldrog sig föräldrarnas uppmärksamhet genom att ställa sig in sade vid middagen på en enkel soppa av sötpotatis och majs att det var nog någonting med det där trädet i alla fall.

Han skyndade dit och såg att trädet nästan var dött och att det bara var en gren som ännu levde med friska blad.

Systemen hade återigen hamnat i medvetlöshet och hade hög feber.

Arg och upprörd sprang han ut och bröt av den livskraftiga grenen som för att han ville bevisa att det inte var trolldom eller något annat utan att nu skulle han vårda systemen varje dag tills hon blev frisk.

Han badade hennes panna och tvingade i henne vatten.

Nästa morgon när han somnat bredvid henne så var hon kall och död.

Bedrövad gick han ut ur huset och såg att en droppe blod hade runnit just där han hade brytit av grenen.

Det var i det ögonblicket han förstod att han var ämnad att gå ut i världen och att han måste gottgöra sitt svek mot sin syster den enda han hade känt kärlek till i sitt unga liv. Därför lämnade han hemmet ett par år senare.

Kapitel 4

Det hade tagit dem hela tre dagar att nå upp till den ståtliga kungsörnens bo högt upp på en klippa med utsikt över hela landskapet.

Man kunde se sandöken och små kaktusar som såg ut som om de var så små som de leksaker de rika barnen hade haft i byn Don kom ifrån.

Någon riktigt klar föreställning om vad de skulle göra när de väl kom upp där hade Don Quejote inte.

De hade knappt haft något att äta och bara fått dricka en begränsad mängd vätska varje dag.

I boet låg det skelett av små gnagare och det luktade avfall. Vad värre var att det låg tre små ganska fula hungriga örnungar som pep förtvivlat efter mat när de hävde sig över kanten nära örnästet.

Föräldrarna var borta men på långt håll kunde Pancho som hade bättre ögon, se typiska långa cirkelrörelser där borta bland molnen.

Det var den ena av örnarna och det var då det slog Don att hur skulle de kunna slåss mot örnar.

Och om de lyckades slåss mot örnarna och besegra dem så gjorde de tre örnungar föräldralösa.

Företaget var idiotiskt och hopplöst, redan från början insåg han plötsligt.

Den andra frågan var hur de skulle kunna överföra örnens kraft till dem själva.

Det är inte enbart vingar de behövde, utan den magiska kraft som gjorde att örnar kan sväva högt upp ibland miltals på himmelen.

Det var en mäktig syn att se dessa stora fåglar som var upphöjda över den vanliga världens futtigheter.

Alla dessa små och inskränkta varelser som vara stirrade ner på sin fattiga jordskorpa hela livet och hade slutat att drömma de frihetsdrömmar Don hade drömt ända sedan han var barn.

Det måste vara något mera hade han tänkt.

Men plötsligt började en av örnungarna att uppmärksamma dem och kravlade sig ut ur boet med näbben som ramlade rakt mot klippan.

Den såg så hjälplös och illa därän ut att Don för ett ögonblick greps av medlidande med ungen.

Sancho däremot såg bara lojt och med simmig blick på det som hände.

Sancho hade egentligen tänkt att rymma och ta sig tillbaka till den by han kom ifrån.

Han hade haft en flicka i byn en gång och undrade om hon kom ihåg honom.

Han hade föräldrar och två bröder.

Att tjäna Don hade hittills bara lett till besvär och att han tvingats till sådant som var hans känsliga samvete emot.

Med en rysning mindes han hur han varit tvungen att göra det han gjorde i grottan.

Solen som var som ett stort rött klot hade börjat att sjunka ner bakom horisontlinjen och de visste att de skulle frysa då de bara fått med två tunna filter. De hade skakat av köld de två föregående nätterna.

Örnarna hade naturligtvis sett deras mödosamma färd uppför först en träddunge som slutade vid en klippa som verkade vara liksom lutad mot det brantare berget.

Det röda klotet skulle snart rulla ner till underjorden och värma alla jävlar som fanns i underjorden och bränna dem.

Man kunde nästan höra dödsvrålen och hur det blandades med vällustljudet från när satan bolade de kvinnor som hade varit otrogna och nu som straff fick bola med djävulen varje natt.

Kvinnorna skrek ljudlöst av smärta och skam medan Satan njöt och eftersom han hade inte mindre än sju könsorgan av varierande storlek och längd så kunde han tillfredsställa sina lustar sju gånger om vid varje samlag.

Ändå erkände Don i sina sämsta stunder att även han kunde lockas av tankar på att bedriva otukt.

Visst var Vår fru upphöjd över det jordiska som vi andra krälade i men det fanns en lockelse i just detta.

Hur kunde hon se så förklarar och ljust på dem vid det lilla kapellet de hade lyckats att besöka mycket hastigt innan gendarmerna lyckades finna dem.

Ja, nu fann de visserligen dem knäböjande vid helgonstatyn men prästen hade inte släppt in dessa världsliga poliser utan visat dem hur de kunde ta sig ut på gatan genom en gång bakom kryptan.

Prästen hade sett hur gendarmerna nyfiket stod och spanade från den tunga järnporten i kyrkan alldeles vid ingången.

Han slog resolut igen porten mitt i nyllet på poliserna.

Don hade skrubbat sina knän i gången och svurit men ut på gatan kom de.

En sådan tur hade de också att de sprang på sina åsnor och fann en vilsegången tupp som de stoppade ner i säcken där de förvarade sina kläder.

Men nu hade de större problem att tänka på.

Den ena av örnarna hade börjat röra sig oroväckande nära och att det just var den ena kunde de förstå då den andra också hade gjort sig mer synlig där borta mot trädet som var dött.

Antingen skulle de stanna här uppe och bli mat för örnungar eller lyckas ta sig ner igen.

Kapitel 5.

Jag heter Sancho och jag är född i en fattig familj som alla andra.

Min herre den obetydliga adelsherren och tillika fattiga Don Quejote fångade upp mig för flera år sedan fast jag ville slippa.

Anledningen till att han förlänats adelstiteln "den unga" Don är bara ett av märkliga omständigheter som jag inte har lyckats bringa någon klarhet i.

Jag tror ibland att han ljuger om sin fattiga bakgrund och arbetet på majsfälten.

Kanske är allting bara en berättelse som han har givit mig för att framställa sig som bättre än han är.

Hans händer ser mer ut som om han har stått i en av de där guldsmedsbutikerna i huvudstaden.

Don har aldrig sett mig som mer än ett redskap för det goda här i världen.

Aldrig sa han att jag var något annat än ett verktyg för sina egna syften.

Saken är större än dess bärare, brukar han säga och att jag ska vara glad som fått privilegiet att rida med honom.

Han har talat om för mig hur obetydlig jag är, som en skorpion han kan krossa med stövelklacken.

Men han glömmer en sak, att ska man krossa en skorpion, så måste man ta bort den giftiga gadden först.

Jag har flera gånger haft planer på att lämna honom men jag har insett att han skulle ha alltför svårt att klara sig utan min kunskap.

Det är som att han i den verkliga världen inte vet hur man ska klara sig.

Han lever i idéernas värld och när solen går ner för honom så kommer han inte att ha lämnat några avtryck.

Han talar men det han säger får inget fäste någonstans.

I människornas hjärtan är det tomt efter hans tal som i frälsarens grav efter uppståndelsen.

Människor kommer inte att minnas honom och fjärilen och biet kommer en kort stund sitta på hans gravsten och sedan flyga vidare.

Sådana är människorna, överdrivna om sin betydelse och ser endast sin egen spegelbild i vattnet och inte molnen eller hör fågelns drill på grenen.

Han är ett sandkorn i öknen eller en bris som snabbt ilar över fälten och är borta.

Så obetydlig ansåg han mig att vara att han när han försökte beskriva den nya värld han vill härska över så sade han bara att det skulle jag inte begripa något om. Så han undervisade mig ingenting om det drömrrike han ville skapa för de många och inte enbart för de få rikaste här i landet.

FORTSÄTTNING HÄR. 24/6

Själv förstod jag att jag måste vara listig som ökenräven i boet och inte reta hans hetsiga humör och lyssna på alla tomma ord ur hans mun.

Vad som verkligen fick mig att stanna kvar var att hans förmåga att göra sig osynlig inte bara var prat.

Varför hade Gud valt att ge just denna man förmågan att göra sig så obemärkt att han ej kunde ses med ett vanligt öga. Dessa rader skriver jag från dödsriket i min väntan på om jag ska få njuta den eviga saligheten eller få leva även här som en utstött.

Nyligen så försvann en mycket rik man upp genom tunneln tagen av virveln upp till där rådet med de dömande änglarna satt.

Lika snabbt kom han tillbaka och hans nöjda överlägsna leende mot oss andra hade förbytts mot en hatisk och förvirrad min och ett mummel vi inte kunde tyda.

Det var som om han var gripen av hjälplöshetens och maktlöshetens ande.

Aldrig hade jag trott att jag... satt han och viskade hela tiden.

Så mycket gott jag har gjort, mumlade han också.

En gång skänkte jag en lök till en fattig, ska inte det räknas mig tillgodo, fast jag hade både tjänstefolk och kreatur att mäta.

Men det lät mer som en besvärjelse än något han helt och fullt trodde på.

Det är varmt här men man känner att här under oss är det en än värre hetta och ibland hör vi skrik och röster under oss.

Vi är väl ett hundratal här och hela tiden kommer nya själar, med tunna liksom gjorda av vinden, är deras kroppar och det försvinner hela tiden lika många.

Det är omärkligt hur de bara upplöses inför mina ögon.

De flesta har vakten upplyst mig om vid dörren kommer aldrig så här långt utan han pekade ut mot nedgången mot jorden och sa att det som är sandkorn i öknen är de själar som inte bestått provet och endast blivit små korn.

Det är dessa som varit slavar under materien, förklarade han.

Inget förstod de utav vad de skulle ha jordelivet till och därför inget av himmelriket.

Endast för att vår Herre är god så vill han skona dem från den stora tomhet som annars hade vidlåtit dem i evigheten.

Många har de varit rika och många har de aldrig gjort en god gärning för en fattig och på så sätt trotsat Gud.

De hade enbart följt makten och blivit makten.

Det hade givit dem en känsla av odödlighet såsom maktens sötma brukar göra.

Men Guds blodtörstiga bin hade stungit dem och de hade fallit omkull som trasor när de väl kom hit.

De hade oftast fallit ner i det stora hålet till där den stora hettan brände deras fotsulor så de kunde knappt stå stilla.

Sedan fanns det mannen här med den hatiska blicken som var ett svårt fall för vår skapare.

Och när jag frågade om Don Quejote skulle komma hit så sa han bara att han kanske hade missbrukat sitt uppdrag och skulle bli endast ett själlöst sandkorn. Ty människor har sade han en förmåga att välja det goda eller det onda.

Men det svaret kunde han inte ge ännu huruvida Don Quejote skulle komma hit. Han hade ännu tid att lära sig vad hans uppgift var under jordelivet innan han kom hit upp igen. Jag frågade då om alla människor hade varit här förut och den gamle mannen med det gråa skägget och det fårade ansiktet såg förvånad ut över min fråga. Som om det var något impertinent att fråga och att svaret var självklart. Han svarade inte först utan vände bort huvudet från mig och sa, visst har vissa av er varit här förut. Dig har jag träffat flera gånger och du kom aldrig tillbaka tomhänt utan hade använt din tid väl därnere varje gång. Det kommer att komma en tid sade han när ditt öde kommer att avgöras men det vet ingen annan än Gud när det inträffar.

Kapitel sex.

De fortsatte att färdas men under farligare förhållanden. Don Quejote ville ännu kunna flyga och förbannade åsnors långsamma skritt.

De var tvungna att färdas på natten och vila under dagen gömda bland axen på åkrarna. Ett tag funderade Don på att de skulle återvända till byn han en gång kom ifrån. Men då han ännu inte hade gjort något stort så ville han inte visa upp sig i sin skam och andliga skröplighet.

Levde hans far och syskonen eller låg deras ben slarvigt hopslängda i den avfalls och komposthög de minst betydelsefulla i byn brukade hamna i.

Inte skulle de gå tillbaka, men var skulle de gå när alla vägar verkade leda tillbaka i Dons spår.

De hade en del pengar kvar från tiden med nöjessällskapet.

De hörde historien om den tvåhövdade gossen vid flera tillfällen när de mötte vandrare och en gång träffade de en försupen präst.

Han var full och satt vid en bar där de åt omelett. Prästen sjöng oanständiga sånger och kastade hånfulla kommentarer omkring sig till de passerande.

Vad var då inte bättre än dessa uppenbarligen nervösa två som just skulle äta.

Han sjöng om drottningen av Saba som fött barn i lönnedom med kungen över Israel.

Så kom de i något som först var ett gräl till att bli ett samtal om de yttersta tingen, det ingen människa kan veta något om.

Prästen hade förlorat sin tro och såg allt det onda han hade sett som ett bevis på att det var Belsebub som styrde människors öden och inte den rättfärdige i himlen.

Nu hette det att pojken med de två huvuden var sänd från en ond demon som skulle ta över världen genom att sända dem farsot och nöd.

Genom att förvilla deras sinnen bort från det som var anständigt och normalt.

FORTSÄTT HÄR. 4/7.

Hade det inte varit onaturligt många sjukdomsfall i hela landet länge.

Hade inte kungen av Portugalien i en syn talat om att de som levde här i Spanien skulle drabbas av både fattigdom, sjukdom och krig.

Var inte allt det som var ytterst onaturligt ett tecken på att de levde i de yttersta av tider.

Där hade pojken med två huvuden tilldragit sig mycket uppmärksamhet på sistone.

Kungen Felipe hade utlyst en belöning till den som kunde fånga honom levande och föra honom till hovet.

De hade skakat på sina huvuden och bestämt sig för att inte lyssna vidare på dessa galenskaper.

Nej, någon pojke med två huvuden hade de inte sett eller hört talas om.

Var det för övrigt inte så att det bara var ett huvud då det andra hade ställts ut i kungens slott i en monter. Vilket först hade skett då det hade kommit särskilt skickliga balsamerare från Egyptens land dit.

Ty ändå hade den konst att mumifiera och bevara huvuden ännu levt kvar där långt efter att faraonerna hade upphört.

Den gode Allah hade blivit deras religiösa förebild i pyramiderna rike numera.

De hade mött riddare i solkiga trasiga kappor och tom blick som kom dem till mötes för att fråga dem om allehanda ting. Flera hade inte varit i landet på flera år utan hade krigat mot ett folk som de sa var mycket tappra och listiga som ökenräven.

De hade ibland drivit gäck med dem för deras åsnors skull.

De talade om ett rike på andra sidan havet som de hade hört talas om men där ingen ännu hade varit.

Där skulle det finnas guld och ädla stenar och ett folkslag som kallades för indianer.

Det hade börjat att byggas skepp för att ta reda på om ryktet var sant eller falskt. Knappt var det ena kriget slut innan de skulle börja delta i nästa.

Det var verkligen en jämmerdal som människor hade skapat och Don kände sig ofta medskyldig och undrade hur han skulle kunna göra det goda han önskade. Han ville möta kungen och få lägga fram sin plan och få strida under hans baner för att skapa fred och utplåna ondskan som alla fiender åsamkat dem.

Skeppsbyggare hade anställts från den engelska kusten och hade kommit hit med verktyg som ingen hade sett någon gång. Stora bilningsverktyg som var som raka störtar och vassa som välslipade liar.

Det var också skruvar som satt ihop med järn så att två skruvar kunde binda ihop två bitar att fastna när man limmat dem.

Det kallades för skruvstäd.

Kung Felipe hade personligen betalat för tjugo av skeppen och behövde raska, oförvägna och modiga karlar att anställa i sin skeppssold.

Förmögenheter väntade där på andra sidan havet och portugiserna var redan på väg.

Det hade varit upphetsade röster och många som ville komma till kungen i huvudstaden för att anmäla sig till att följa skeppen till dessa av skatter bemängda länder.

Det var ju också en kristlig plikt de gjorde genom att sprida den kristna läran till dessa vildar.

Vad som var sant och inte sant var omöjligt att veta men de började att överväga att rida till Madrid och anmäla sitt intresse att åka med ett skepp till landet där det rann honung i floderna och hade en befolkning där barnen fick leka med guldfat och guldkoppar.

Don insåg att han aldrig skulle komma tillbaka och lika bra var det då alternativet var antingen hängning för mord av prästen och gossens ena huvud.

På något sätt skulle de säkert ändå kunna dömas för denna i misshugg utförda gärning.

I sitt inre saknade han också Rosa och många personer från sitt tidiga liv.

För så är ju människor att även om de har levt ett långt liv så häftar deras medvetande vid de personer de mött först i livet. Hur elaka eller bara missunsamma deras föräldrar varit, ofta på grund av fattigdom eller den som är fattig i anden.

Därför var det dessa de första som de oftast kom att sakna hur mycket och annan bättre godhet de ändå mött senare i livet.

Fadern som plågat och skändat sin dotter med sin lem fick möta hennes tårar vid kistan vid graven. Medan den rättfärdige och gode föräldern till sitt barn inte alls vid griften fått, om den kunnat stiga upp ur kistan, mött lika varma och innerliga känslor.

Det är ju så med längtan att det omöjliggjorda i döden är det vi mest hoppas på.

Det oklara, det ouppklarade vi inte längre kan få om vi ens har ett svärd i våra händer och kan göra ner alla våra fiender.

Det finns också en sorg hos mannen som ingen kvinna kan bota hade Don erfarit.

Det är en av de stora gåtorna att varför kände mannen en sådan tomhet och sorg efter att kärleksakten avslutats med den fallna kvinnan.

Även Jesus Kristus hade ju haft Maria av Magdala troligen i sin bädd fast därom talades det inte. Hon var ju en sköka och om inte ens frälsaren kunde ha sagt ett ord i skriften om var denna tomhet och sorg kom ifrån efteråt, vem skulle då kunna göra det? Nej, hur det än var så fick han förlita sig på Guds nåd och även njuta lekamligen av en och annan prostituerad kvinna utan att kunna förstå detta. Han hade ibland gråtit efter att han låtit sin säd i kvinnan.

Nu var det ju inte ofta utan mer på den tid han ej behövt hålla sig undan.

Men de hade tillfälliga småjobb eller stal och ibland så föll den ogudaktiga köttsliga lusten över honom och gick inte att hejda.

Kvinnor som längtade efter att få hans kön mellan benen fanns ju i tusental, och att just hans kön var så mycket bättre och kraftfullare än andra mäns hade många av dessa kvinnor bekräftat.

Han hade också betalat dem bra som varit mycket goda och sagt denna sanning till honom.

Även här kunde i hemlighet se att han hade ett särskilt uppdrag och detta med att betala var egentligen inte nödvändigt utan de gjorde han enbart på grund av sin stora ädla godhets skull.

Nej, tillfredsställa kvinnor kunde han verkligen men han irriterade sig på Sancho. Denna unga man menade att denna kärlek, lika god som någon annan inom äktenskapet, inte var den sanna rena kärleken sådan den är mellan två som älskar varandra.

Bah, hade han bara sagt när Sancho sagt detta och så sade han också att han var en dåre som missunnade honom att tillfredsställa dessa kvinnor som blev så lyckliga av honom att de skrek bara han kom i närheten av dem med sin stora lem.

Endast Jesu offerdöd på korset och uppståndelse från de döda och sittande på sin faders högra sida kan se människan på ett rättvist sätt.

Och därtill skulle han dömas rättvist och finnas vara god. Det var hans äkta övertygelse. Därtill var det inte ens kvinnorna utan Gud som skulle räkna hans egen frälsargärning till godo för det stora gästabudet i himmelriket.

Endast Gud kan döma rättvist ty därtill är vårt förstånd för klen.

I dödsriket kommer vi att få möta vår dom och förstå den som rättvis.

Den som kommer att plågas av den eviga elden kommer så som en dubbel bestraffning att förstå att detta är en del av Guds outrannsakliga nådebröd som syndaren får tugga i evighetens måltid.

Så visa är Guds domslut men detta var ingenting Don och Sanchos tänkte på även om Don fick sköta det mesta av planerna.

De hade lyckats få arbete på en kvarn under en tid då det var skörd och malningssäsong. Arbetet var hårt och kvarnhjulen tunga. Det var varmt och sådesaxen brände i lungor och hals då luften var fylld av boss och damm.

De behövde pengar för att ta sig till hamnstaden där de hoppades på att få följa med ett skepp till fjärran land och komma hem rika som kung Midas var i sagans berättelse.

De behövde också hade de förstått köpa glaspärlor och annat värdelöst skräp för att byta till sig guld och silver i indianernas rike.

Kapitel Sju.

BÖRJA HÄR.

De hade slutligen fått ihop de fattiga slantar de behövde och hade begett sig iväg. De tog sällskap med några pilgrimmer som var på väg till den heliga staden där frälsaren hade dött och återuppstått.

Dessa skulle ta sig till Cypern och därifrån vidare med på den långa båt färden.

Dessa och särskilt en hade satt en ära i att lida så som frälsaren hade gjort för dem.

De fick gissla den mest ambitiösa med piskan och han åt nästan ingenting på flera dagar.

När de slog honom med den sjudelade oxhudspiskan med järnhullingar på så stönade han i lång tid efteråt på marken och sa att detta gjorde han för den heliga jungfrun och för Jesu Kristi skull.

Inte heller drack han knappt något vatten. Don hade inte för så nyligen mött en jungfru som han givit en annan mer angenäm behandling.

Åtminstone var det vad han själv påstod vid lägerelden.

Snabbt hade han dock förstått att hans berättelser om alla kvinnor han hade lägrat på bordeller inte var riktigt lämpliga i detta sällskap.

Ja, även något fåtal som inte varit bordellbesök menade han men hade svårt att minnas dem och andra detaljer.

När han föreslog denna variation till denna självplågarritual utan istället förföra jungfrur så möttes han av förvirring och en mycket stor oförståelse.

Ja, rent utav dristade sig denna Ignatius av Loyola som han hette att hota honom med inkquisitionen.

Den hade han själv överlevt och bara sett som ett rättmätigt sätt att lära honom att inte vara i våld av köttet utan låta anden verka i honom. Utan att veta om det så skulle han flera år senare lära ut sina andliga övningar som mest var en fråga om att ge mesta möjliga lidande till andra som var lidande redan i förväg.

Dessa som de mötte varav flera hade överlevt pesten som först hade börjat att sprida sig från Spanien hade väldiga svårigheter att ta till sig budskapet att lidande skulle botas med ännu mer lidande.

Och hade inte herren Jesus Kristus redan lidit för dem på korset och att de borde få åtminstone en liten paus emellanåt.

Sancho hade rent utav skällt ut dessa lidandes profeter och sagt åt dem att de istället för att leva på andras välvilja och ta emot almosor, efter att de skänkt bort allt de hade, istället kunde undervisa de fattiga.

Ty vad var det för idé att först skänka bort det man ägde för att sedan behöva tigga själv. Läsa och skriva kunde de men att lära ut latin, grekiska och hebreiska var inte nyttigt att förstå för de som inte var mogna för den undervisningen menade den av dem som hette Frias.

Det fanns två sanningar och de obildade skulle inte behöva ta del av de högre sanningar som bara de själva som var lärda kunde begripa.

De hade rent utav själva plågats hårt av inkquisitionens frågor men när Ignatius hade mycket noga och ingående förklarat det första budet för dem hade de blivit väldigt trötta och inte velat höra något mer från honom.

Den främste av dem som var storinkvisitorn och hette Ard'evol hade med gapande mun och frågande ögon bara sagt att ni kan gå nu och behöver inte vara kvar i fängsligt förvar. Det enda de behövde veta sa en av de lite mer förbindliga av de tre pilgrimmerna var att de inte fick undervisa folket om vilka synder som var av mer mild sort och vilka som var dödssynder.

För detta behövde de mer undervisning från den heliga stolens lärosäten.

De sa bara att de omedelbart måste lämna staden och inte fick visa sig mer där då folket kunde få idéer som visserligen vara sanna i Kristus men att enkla människor inte mår bra av att tänka för mycket.

Ty då kan de även få andra idéer som kan leda bort från den sanna rätta vägen så som mäster Thomas hade uttolkat dem åt dem.

De skildes åt längre in mot landet och Sancho som hade tröttnat på att badda Ignatius med rygg med örter och mjuka oljor var mer än nöjd och lovade att han aldrig skulle gå på någon pilgrimsvandring.

De hade först tänkt att de skulle skänka en summa pengar åt de tre pilgrimmerna men slutligen förstått att de hade då bara givit bort allting så fort de själva hade kommit bortom synhåll.

Det var mycket svårt att uppfylla Matteus bergspredikans ord om att skänka bort allt man äger till de fattiga enär alla då blev antingen fattiga eller hungriga.

Det fanns till och med städer där det hade rått sådan brist på fattiga att de mycket goda bland pilgrimmerna hade varit tvungna att behålla allting själva.

Det hade ju inte varit någon mening att ge dessa stora summor fram och tillbaka.

Ja, det hade varit så illa att de sjunkit ner i den djupaste apati och man hade varit tvungna att hitta fattiga i andra städer för att de fattiga pilgrimmerna som blivit rika återigen kunde få känna sig som goda.

Man hämtade helt enkelt dit sådana som var krymplingar och hade haft pesten och på så sätt blev deras anhöriga som inte kunde tigga själva dubbelt fattiga.

Barn vars föräldrar försörjde dem genom tiggeri fick finna sig i att deras fäder och mödrar helt enkelt hade fraktas bort för att tigga i en annan rikare stad.

Detta vållade stort bekymmer då barnen som ofta gick som lärlingar nu själva istället måste börja att tugga på gatorna.

Dessutom skulle dessa pilgrimmer som visste så lite om världens ondska bara riskera att rövare tog det lilla de hade.

Därför smet Don och Sancho iväg så fort de kunde göra det.

Så småningom hade de kommit till den hamnstad där kungens skepp skulle gå och hade fått komma till det som var ett inskrivningskontor och där mött storskepparen själv som av en slump hade varit där.

Det hade varit ett misstag och skepparen som hette Magellan hade för avsikt att segla hela jorden runt men även finansiera det hela med hjälp av att hitta rikedomar som tacksamma infödingar skulle byta till sig mot värdelösa saker de tog med sig.

De hade fem skepp och en besättning på över trehundrafemtio man tillsammans och Don och Sancho som såg väl klena ut kunde möjligen få duga som köksanrättare.

De skulle få plats på det minsta fartyget där de mest lumpna och fattiga och oerfarna sjöfararna hade fått anställning.

Ja, i själva verket kunde de räkna med att få gå under med skepp och allt men det var det ingen som talade om för dem.

Det egna skeppet som Magellan själv skulle färdas med var av en helt annan sort med förgyllda mastspröt (vad är det för något, jag har ingen aning) och med en aktersalong som var lika lyxulös som på kungens eget skepp.

Nu var de hur som helst framme och skulle bara tillbringa en vecka med att proviantera och vänta på rätt förlig vind mot den okända världen för att hitta passagen mellan Atlanten och Stilla havet för att kunna ta sig längre än någon annan sjöfarare hade gjort.

De hittade ett illa nergånget pensionat som hade den fördelen att det låg vägg i vägg med stadens bordell där Don kunde stilla sin minst sagt outtörstliga lust till kvinnor.

Han förstod ju nu att det skulle dröja mycket länge innan han fick möjlighet att tillbringa en så lärorik tid med sin lem mellan en kvinnas lår igen.

Så när veckan började närma sig sitt slut var också det mesta av pengarna detsamma. Sancho hade däremot tillbringat en massa onödig tid med att ta reda på så mycket som möjligt om allting man behövde veta för en sådan färd de skulle göra.

Han hade fått beskrivningar av gamla sjömän om vilka havsvidunder som kunde komma upp ur djupen och sluka hela skepp.

Det man fruktade mest var det som kallades för Leviatan och som också den heliga skriften hade beskrivit.

Ja, det gick också historier om ett holländskt fartyg som gått under med skepp och hela besättningen som ännu for på havet som ett spökskepp.

Men en gång varje jul att så blev det synligt och det gick de mest vilda historier om varför vår herre inte lät dessa osaliga själar få komma till honom. De hade skaffat lite varmare kläder, eller rättare sagt så hade Sancho skaffat det åt dem båda och nu gick de ombord på det lilla skeppet med bara sextio man i besättningen.

Landgången knakade betänkligt när de klev över den.

Fortsättning följer...

De fick reda på det redan efter några dagar. Det var inte tänkt att de skulle överleva havet.

Det var inte tänkt att de skulle klara sig när de var i länder med floder av mjölk och honung.

När det sipprade honung längs med flodkanterna så skulle de från det fina skeppen få ligga för ankar.

De skulle själva få ge sig in i djungeln och strida mot alla dessa vildar, möta sabeltandade tigrar, få bekämpa havsvidunder i havet, få bekämpa beväpnade flodhästar med pilbågar, säljas som slavar till ett folkslag som kallades indianer.

Och som ingen ens visste om de säkert fanns.

De skulle färdas endast som bytesdjur om det passade de mäktigas planer.

Men som Don hade sin adelstitel som betydde den unge herren så lyckades de få lov att byta skepp om några veckor.

Det kunde ställas frågor om adliga försvann.

Tills de hade kommit till lejonens land där en lejonkung så stor och mäktig fanns att även de primitiva stammarnas människor tillbad honom.

Då skulle de få byta skepp.

Jungfrur skulle kunna krävas som offer och för säkerhets skull så hade de spärrat in två jungfrur på båten de var på.

Den ena Lucia var i själva verket inte en jungfru utan när besättningsmännen inte hade hittat en äkta jungfru som någon förälder ville sälja så gick de till stadens bordell och köpte en kvinna.

För Don var det samma kvinna han redan hade varit intim med under deras första kväll i staden.

Hon var en blekfet morisk kvinna med ojämna tandrader. Hennes tänder var röda av några blad hon tuggade hela tiden som verkade ge henne sömnens ande då hon hela tiden somnade under måltiderna.

Den andra var en mycket smal ung flicka som mycket väl kunde ha varit en jungfru då hon hade den rätta åldern inne.

Men hon hade inte den rätta andan utan nöp besättningsmännen i låret och baken och förde ibland in handen under bordet där de åt och sa med vädjande blick - bara fem peso och jag ska göra det mycket skönt för dig.

Från början hade hon krävt 100 peso men pengar och handel var förbjudet på båten så allas personliga pengar var inlåsta tills de gick i hamn.

Männen började kräva att de två kvinnorna inte skulle hållas inspärrade i lastrummet under sjöresan.

Utom vid måltiderna då de fick komma ut. Ett slags creditsystem hade diskuterats bland männen och tydligen så fanns det några pengar.

Det gick ett rykte att förste styrman redan hade besökt kvinnorna nere i lastutrymmet och han hade mötts av misstroagna blickar och fiendeskap.

Hur det var med den saken visste man inte helt säkert och lika bra var det.

Det spred misstämning och kaptenen på båten bestämde sig att slänga av dem vid land i nästa hamn.

Så när de kom till en liten hamnstad efter några veckor för att proviantera och ordna färskt vatten så skulle de få gå i land.

Men bara den ene hittades då på skeppet och det var hon som Don hade haft det ihop med.

Den andra gick det ytterligare ett rykte om att hon flyttat in i styrmans hytt och hon var puts väck, helt borta.

Ett annat rykte sa att dessa karlar som många var flåbusar av den lägre sorten helt enkelt hade våldtagit henne tillsammans och sedan hivat henne överbord.

De som hade kunnat hade sökt matrostjänst på något av de finare skeppen och inte här där bara skeppsråttorna blivit över.

Men det fanns också tillräckligt med hyggligt folk bland besättningen som skulle ha hindrat att något sådant skulle kunna ske trots deras hungriga blickar vid måltiderna.

Det var inte den vanliga hungern som slet i deras tarmar för tvärtom mot vad man kunnat tro så var maten riklig och mycket god.

Kapten var hygglig och hade en gång varit en sådan som dem men jobbat sig upp.

Vanligtvis så brukade de som var högre befäl vara ena riktiga plågoandar och sadister som bara var rövslickare som ville sig uppåt och sparka neråt.

Det var bara dem som lyckades ta sig någonstans genom att vara beräknande och sluga. Men kapten här var en irländare som sjöng irländska folkmelodier när han var full för hela besättningen.

Han var en helt annorlunda kapten än de som de sjövana matroserna tidigare hade mött.

Det hade byggts en liten upphöjning längst fram i fören av båten där sådant som var viktigt proklamerades varannan dag.

Här hade även de som kunde något fått visa sina talanger eller talenter som man sa som var det myntslag i Nya testamentet som signalerade något värdefullt.

Don hade frestas att visa sin förmåga att göra sig osynlig men det var något som skulle utsätta honom för risken att bli kallad för en av anhanget från gehenna.

Dessutom så frestade det på kroppen och gjorde att han blev lite svagare varje gång. Det var bara i yttersta nöd eller för att komma åt att stjäla när ingen annan möjlighet fanns som han gjorde omvandlingsnumret.

Att bli lämnad till inkquisitionen var inte något av hans högsta åstundan och att brännas på bål.

Vid ett annat tillfälle hade han stått och lurpassat för att ta sig ner till kvinnorna i lastutrymmet medels osynlighet men dörren var ju låst och krypa genom nyckelhål kunde han inte.

Sancho å sin sida hade börjat med teater bland några av besättningen under de få timmar han inte slet hund med att skrubba däcksplankor.

Vilket var vad de fick göra när de inte lagade maten åt alla besättningsmän.

Så även till kaptenen som alltid åt i sin hytt. Varje dag fick han gå in dit med en bricka.

Hade det varit en normal kapten på ett normalt skepp så hade han fått bättre mat tillagad åt sig själv.

Men han ansåg att han borde inte få något annat än de alla åt.

Han sade att han varit med om ett myteri en gång enkom för den usla matens skull och skulle man undvika uppror och att slängas till hajarna så var det bästa sättet att fylla besättningens magar.

Detta gjorde dessvärre att de kom efter och provianterade mer än nödvändigt.

Att Sancho varje dag vid middagstid gick till kaptenen och också serverade maten gjorde att en slags stilla förtrolighet mellan dem växte fram.

Det sas inte mycket men stämningen var lugn och behaglig.

Inga hårda befallningar eller domsord uttalades.

På det här sättet fick Sancho en särställning som väckte en viss avundsjuka och misstänksamhet.

I själva verket kunde Sancho se både uppgivenhet och ilska i kapten överbefälhavarens ögon.

En morgon när han kom med frukosten som bestod av bröd, ost och sardiner så tog han fram whiskyflaskan och två glas.

Det märktes tydligt att han redan var lite berusad när Sancho kom.

Du Sancho sa han. Du är min vän. Vi känner nästan varandra och jag vill säga dig att det här kommer sluta illa. Hamnar vi inte över kanten där jorden tar slut så lider vi sjönöd i någon storm.

Förstår du?

Ja, kapten svarade Sancho överhuvudtaget chockad över att han pratade så öppet med honom.

Ja, du vet fortsatte den högvördade. Jag vet visserligen att det finns en man som heter Galilei som påstår att jorden är rund men honom satte de ju i husarrest.

Han hade visst retat påven som ändå haft tolerans länge med hans så kallade astronomiska observationer.

Att påven inte låste in honom omedelbart i en riktig fängelsehåla visar vilken svag och obeslutsam påve vi har fått.

Men det är också så vet du att jesuiterna har börjat säga samma sak att jorden är rund och solen är i mitten och vi snurrar runt den.

Men varför ramlar vi inte av?

Svara på det min goda Sancho?

Jag vet inte kapten.

Jo, jag ska tala om varför för dig. Det stämmer inte och så spände han blicken i Sancho. De har fel; den här resan blir vår sista. Faller vi inte över kanten så blir vi uppätta av lejon eller kokade av kannibaler. Tro mig Sancho. Du är en klok ung man till skillnad mot den där inbiliska sprätten du har tagit med dig som tror att han är kapten här.

Fortsätter han att påstå att han kan föra skeppet lika bra som jag så kölhalar jag honom tror jag. Han tog en ny klunk av whiskyn som gjort honom upplivad.

Nåväl, jag tänkte komma med ett erbjudande för jag gillar dig Sancho.

Jag släpper av dig och den där sprätten på någon lämplig ö där ni sedan kan ta er i land på något sätt. För vi här på skeppet kommer inte att överleva.

Vad tycker du? Du behöver inte bestämma dig än men tänk på saken för när vi kommer in i karibiska sjön så måste jag veta. Våra dagar är räknade Sancho. Jag tror att kungen och Magellan redan från början bestämt att vi ska duka under med man och allt för att framstå som hjältemodigare när de kommer tillbaka.

Dessutom vill han ha ut försäkringspengarna. Den här skorven är försäkrad som vore det ett av kungens finaste skepp. Till och med ni är försäkrade och mer värda som döda än levande.

Förstår du?

Tänk på saken om livhanken är dig kär.

Jag skulle själv gärna följa med er men än kapten plikt är att vara med sin besättning.

Dessa rättor känner jag ingenting för men man har sin heder i behåll. Tänk på saken men gå nu.

Jag vill ha besked inom ett par veckor när vi börjar att närma oss. Det måste ske i smyg, det förstår du va?

Sancho stängde dörren till kaptenshytten försiktigt.

Kapitel åtta.

De måste prata om saken.

Sancho kände att kaptenen nog hade rätt och han ville inte ramla över jordens kant ner i helvetet om det var så.

Att bli uppäten av kannibaler var heller inget alternativ eller lejonföda. Han längtade hem men hade inte längre något hem så han längtade efter sin mor och den trygghet det varit i hennes famn när han var liten.

Alla hade ju älskat honom. Hans bror hade lekt med honom och de hade lekt sjömän och pirater men detta var på riktigt. Var fanns hans bror nuförtiden förresten? Fortsättning följer här.

Hans bror hade fått jobb i en koppargruva och de visste inte om han levde eller inte. Gruvdriften var farlig och arbetarna fick krypa i gångarna där det var som trångast. Det hade hänt att gruvschakten hade fyllts av vatten och gruvarbetare hade drunknat instängda som råttor.

Det var efter en sådan olycka som Sanchos bror Jos'e hade fått jobb då några gruvarbetare hade gått åt i gruvan och det hade fattats folk.

Det kom rekryterare till byn och det var det år skörden hade slagit fel och patron hade avskedat flera av dem.

Sockerrören stod och torkade torra som fnöske i solen och inget regn kom.

Det enda som kom var döden för husdjur och människor och det var flera som svalt ihjäl. De hade en ko som de fick nödslakta och deras egen lilla åkerlapp låg torr och ofruktbar. José hade fått ett förskott och hade inget val när han skrev på ett två årskontrakt med sitt bomärke.

Pengarna gick direkt till familjen och skulle räcka i ett halvår åtminstone.

De skulle kunna köpa säd och mala och få något annat att äta än guavan de grävde upp bland trädrötterna.

De åt rötter och visste sedan inte hur de skulle klara sig.

Kapitel 10- 17ns början.

På natten drömde Fredag att en kvinna kom till honom. Hon hade bronsfärgad hy och en mycket vacker näsa; hennes mun var som hans egen mun men hennes hår var som silver eller som månens ljus. Hennes kropp var liten och späd. Hon hade små bröst och smala armar och ben.

Hon sjöng sången om hur deras värld skapades ur en stjärna och i sömnen nynnade han med.

Hon hade hans huvud i sitt knä och avbröt plötsligt sången, och sa att hon hade färdats mycket långt med vinden för att finna honom.

Han var hennes son och hon skulle hämta tillbaka honom från den onda människa som hade tagit honom ifrån henne.

Att han måste förstå att den vita Robinson var inte någon vän utan bara en man som skulle lura honom.

När ett stort skepp skulle hitta dem så skulle han bli lämnad kvar på ön och Robinson skulle svika honom och därför skulle hon rädda honom.

Men han måste vänta tills hon kom tillbaka igen och nu måste hon lämna honom ett tag. Han vaknade av att han kände en hand tryckas mot sin mun. Det var mörkt men han kunde se att det som var kvinna hindrade honom från att skrika. Kvinnan var inte alls så vacker som i drömmen men han förstod att detta måste vara det man menade med en annorlunda sort precis som drömmen lärde honom.

Detta var det som var av honhön och precis som djuren på marken och fåglarna i luften födde de också barn.

Hon slet tag i hans hand och började dra upp honom ur sömnens paradiset.
Det var något hetsigt i ögonen som om hon kände en stor fara. Hon pekade mot grottan där den gamle mannen bodde och på sig själv.
Det var som om hon hade ett stort Varför i ögonen.

Fortsättning följer. 30 juli 2020.

De fick hastigt ta sig upp för klippvägen som Fredag kände så väl från alla gånger han gått med mat till den gamle.

Inne i grottans ingång låg det benrester från djur och kärnor från frukter.

Fredag kunde höra mannen med det toviga skägget yra där inne.

Han möttes av en förvirrad blick och såg att det var feber i hans ögon.

Borta var den kloka profeten och siaren som spått dem och jorden om undergång och att bara de skulle överleva den stora flodvågen som skulle komma.

Han var mycket gammal och hur gammal visste de inte men han påstod att i samtal med Fredag att han hade varit med om detta förut och då fått ett uppdrag för flera tusen år sedan att bygga ett stort skepp.

Vem som hade givit honom det uppdraget hade han inte riktigt klart för sig då det var mycket länge sedan. På den tiden hade han berättat för Fredag, så fanns det så många olika sorters gudar som sa olika saker. Han hade fastnat just för den här guden och han trodde det var en kvinnlig gud som hette Gudrun. Han hade aldrig sett Gudrun om det var hon men han kunde känna hennes närvaro fortfarande. I lustfyllda drömmar kom hon till honom.

Ja, det fanns en eller flera gudar för varje folkstam. Jemeniterna hade sina och det var tre stycken, egyptierna hade Osiris och Set, och israelerna hade sin Jahve, och araberna hade sin Abraham. Några hade Astarte men vilka det var det mindes han inte. Men vad som var gudar eller människor som förgudats det visste han inte heller.

Människorna var gudamakare och ofta visste man inte vad de skapade själva och vad som var verkliga gudar.

Dessutom slogs gudarna inbördes om att få vara den enda och sanna guden.

Judarna hade en Gud som hade ett budord de måste lyda som sa: Du får inga andra gudar ha jämte mig.

Alltså erkände de att det fanns andra gudar men de fick man inte tillbe.

Det verkade vara en snål och girig gud som i sin missunsamhet ej tillät annat än det som var bundet till honom själv att få finnas.

Så det var hart närt omöjligt att veta vilken av alla dessa gudar som sagt åt honom att bygga ett jättelikt skepp och släpa in två stycken av varje djurart i arken. Ett av honkön och ett av hankön.

Redan under bygget så hade han önskar att de var några fler och förstod att det skulle inte hjälpa om han så skulle bli tvåhundra år gammal så skulle han inte hinna bli klar.

Men han hade blivit lovad all tid han behövde.

Rösten hade kommit till honom när han begravde sin far.

Han hade bara tolv söner och åtminstone fem av dem var tämligen opraktiska.

En av dem föredrog att odla rosor istället för att göra något som skulle finnas kvar över generationer.

Det flyktiga är det enda bestämda sa sonen som hette Ham.

Bara det flyktiga och obestämda har ett evighetsvärde menade han.

Vad svarar man på sånt.

Han var lik sin mor som hette Hypatia som för länge sedan försvunnit in i graven.

Allt sådant som han en gång tillmätt den största betydelse var bara sandkorn på stranden.

Noaksson hade klagat hos gudomen högt upp på Sinai berg och skrikit mot åskan då han trodde att det var en åskgud som var hans gud.

Som en blixtnedslåg hade guden svarat honom med en oerhört kraftfull stämma.

Vad vill du hade guden sagt.

Det var en kvinnlig röst och han tyckte det lät som sin gamla mormor när han hade tiggat sötsaker av henne som barn.

Jag är inte kvinna sa guden. Jag heter inte Gudrun din fiant. Jag är Jah... och sedan kom ännu en åskknall. Så inget gick att höra.

Ingenting av detta hördes.

Men den här rösten lät mycket mer hotfull.

Han sa att om de måste ha in nosdjur och olifanter så var uppdraget omöjligt att genomföra.

För som han sa, två olifanter bara dem skulle kunna täcka en fjärdedel av månens yta som man såg av månens storlek här på jorden. Nosdjuren var också gigantiskt stora och deras klagande läte gjorde att de bara kunde bo i mycket kalla miljöer.

Inget landdjur stod ut med att bo nära ett nosdjur.

De levde på fisk och använde sina sylvassa nosar att såga hål i isen med.

Det fanns inte en chans att de skulle klara att ta med sig all mat som krävdes till så stora djur.

Bara alla oxar de skulle behöva slakta skulle ruttna under fördäck.

Guden eller gudinnan hade då svarat att det hade hen inte beräknat som ett problem.

Att hen förstod att när hen skapat så ofullkomliga varelser som människor så var de för ointelligenta för att räkna ut något själv. Han lät väldigt missnöjd.

I sin egen fullkomlighet så hade han inte varit fullt klar över det.

Att skapa människor hade varit en matematisk ekvation och den här ekvationen hade sett bra ut i sanden. Det var bara något han lät göra med en förströdd upplevelse av att han hade det lite tråkigt och behövde roa sig.

Men ger man liv åt en ekvation och sätter både hjärta och blodomlopp därtill så är det inte lika säkert att den uppför sig rätt.

Det räcker med att tillsätta en liten mängd egen vilja som ska göra människan strävsam och så kan det gå åt fel håll.

Det hände att hen blandade ihop människor med sig själv.

Men han skulle slippa nosdjuren skrek gudinnan/guden efter ett tag när han återkom bakom ett svart regnmoln efter att ha funderat i något som varade en evighet för den gamle mannen, som just då inte var gammal utan endast 22 år fyllda.

Att jag skapade nosdjuren var under en dålig dag skrek Gudrun som nu lät som en man.

Kanske var guden både man och kvinna.

Det här med Gudrun var inte heller riktigt säkert; utan det som var säkert i hans unga liv för 3-4 tusen år sedan var ytterst osäkert under de senaste åtta hundra åren.

Noaksson hade under flera hundra år tänkt på hur något som var fullkomligt i sig själv kan skapa något så ofullkomligt som människor.

I sådana fall är ju inte Gudrun fullkomlig.

Dessutom var frågan om det inte var ensamt att vara en gud utan sällskap.

Borde det inte ha förekommit någon typ av graviditet och kanske var det Fredag berättat för honom om urägget som människan kom ur vara mer trovärdigt.

Kanske var det därför hen lät så arg för att " den som bestämde " var mycket ensam.

Det fanns även problemet med de restpopulationer av urdjur som kallas dinosaurier.

De flesta hade dött i samband med den stora kometen som hade slagit ner i något som i vår tid räknas som Mexiko.

Stoftmolnet som täckt hela jorden hade inte nått alla delar av jorden utan där den gula floden rörde sig hade en liten grupp överlevt.

Istiden hade de också överlevt.

Det var fyra av den största sorten Tyrannosaurus Rex och Stegosaurus men även en grupp på åtta stycken som kunde flyga och det var ett slags flygödlor.

Nu var det ju så att guden/gudinnan som sagt sig vara den som bestämde, vilket för övrigt alla gudar tjatade om hade lovat att endast han skulle få bygga arken och stranda den på ett berg så småningom.

En duva med en olivkvist skulle flyga till arken och visa att det fanns mark att odla och bo på.

Självsansåg "den som bestämde" att det vore ett självklart uppdrag för flygödlorna som kunde röra sig över mycket stora sträckor och glida på luftströmmarna.

Så slutligen bestämde han att två flygande dinosaurier skulle följa med på skeppet och hen skulle själv ombesörja att de kom i tid till arken.

Det var alltså hans son Noaks som fick uppdraget.

Ursprungligen hade hans far fått det men han hade hunnit bli gammal och dö innan hans son hade fått ihop tillräcklig med virke.

Dessutom hade "den som bestämde" glömt att ge Noak ett längre liv än de människor brukar ha och som skulle möjliggjort att han blev klar i tid, så uppdraget gick vidare till sonen.

Sonen lovades då ett mycket långt liv med orden: Så länge det behövs.

Det hade inte varit särskilt klagande utan Noaks son han bara levde och levde och han var för länge sedan mätt av liv.

Han hade många gånger velat ta sig tillbaka till Sinai berg och anropa "den som bestämde" och be hen att förkorta hans liv.

Men han var gammal och trött och orkade inte men visste inte heller hur han skulle ta sig ifrån ön han hamnat på av ett misstag.

Den gamle mannen låg i halvdunklet med svettperlor på pannan.

I halvdunklet längre in såg Fredag att det var en bädd till som bestod av palmblad och gräs.

Det var där som kvinnan bodde som stod bredvid honom. Hon hade milda goda ögon och Fredag kände ingen fruktan för henne.

Kapitel 11.

I hamnstaden där Don Quejote och Sancho först hade sökt tjänst för att resa med Magellan till jordens ände om det hade behövts rådde det oreda.

Ja, till och med att tippa över kanten ner i gapet eller ner i helvetet hade de i sitt övermod tackat ja till om någon frågat dem.

Ovan månen var ju allting orörlighet men det rådde oro i världen under månen och en astronom som hette Copernicus hade rubbat den riktning världsaltern tog. Det som varit tryggt och rört sig med lugna koncentriska cirkelrörelser var plötsligt rubbat.

Den värld man kunde förklara med Guds omsorg om människan var om inte utplånad så ställd i ett annat och mindre försonligt ljus.

Det fanns de som menade att det fanns ett annat och mycket större kosmos.

Det var inte länge tills Giordano Bruno skulle brännas på kättarbålet 1600 i Rom när han hävdade att det fanns ett oändligt antal universum och att människans betydelse var mycket mindre eller bara lika stor som andra varelser på andra platser i universum.

Han omfattade också de gamla gnostiska tankarna att Jesus blott hade haft en skenkropp när han led på korset.

Ingenting av detta behagade den katolska kyrkan.

Och ingen annan kyrka heller.

Den polske astronomen Copernicus fick på sin dödsbädd sin bok: Om de Himmelska sfärernas kretslopp lagd vid sitt bröst.

Det var ingen ny kunskap som de flesta ville omfamna då den inte ställde Guds omsorg och om jorden i tillvarons mitt.

Vi befinner oss alltså i en värld av ruelse och oro där solen istället var och blev vår galax mittpunkt.

Men vi har också en annan sak som åtminstone kortsiktigt rubbade kung Ferdinand och det projekt de hade utsett Magellan att utföra.

Att finna sjövägen till Indien och helst runt hela jorden.

De skulle komma tillbaka med skepp fullastade med guld och allt av värde som de lyckades plundra i främmande land.

Istället så kom en sjöman som flytt åt fel håll och inte in mot stranden där Robinson, den gamla Noaks son och Fredag bodde.

Han hade hållit sig fast i en räddningsplanka och överlevt kanonerna från Magellans skepp och på något märkligt sätt ta sig hela vägen tillbaka till det övergivna inskrivningskontoret.

Där hade han virrar omkring i staden tills han mött en av kungens representanter och under ett berusat barbesök berättat vad han hade varit med om.

Det hade också kommit underrättelser från annat håll om hur Magellans män hade skändat och plundrat på fel sätt.

De hade bränt ett kloster och dödat munkarna som stod under påvligt beskydd.

Påven hade fått reda på saken och hotat att vidtaga åtgärder. Hans privata armé var inte stor men hade erfarna soldater; hans makt var däremot betydande sedan det italienska finanshuset Medici börjat att finansiera katolska kyrkan.

Faktum var att den hade inget val utan vid 1400-talets slut var det ett konkursbo.

Medicisläkten hade även lyckats få en släkting på påvestolen.

Deras materialism hade kunnat döljas genom att franciskanermunkar levde i armod eller som påven sade när det kom till kännedom om Franciskus som tog Jesu fattigdomslöfte på allvar och genast såg en möjlig inkomstkälla förutom det fromma sidorna. Han sa: Vi kan inte förbjuda lille Frans att vara fattig.

Alltså hade munkorden blivit rik men ordensbröderna själva levde i fattigdom.

Skillnaden mellan de späkningar och det självplågeri som ordensbröder i olika ordnar ägnade sig åt och det sätt som påvar levde i överflöd skapade spänningar inom kyrkan. Jesu fattigdomslöfte som fotfolket bland särskilt munkar ägnade sig åt innebar att de kunde såsom Ignatius av Loyola har beskrivit det i sin självbiografi, ge bort allt han ägde och sedan själv tvingas att tigga.

Alla inkomster såsom genom tiggeri och själavård, böner och annat som bara kunde begränsas genom en för torftig fantasi, hamnade hos kyrkan. Påvarna levde i skörlevnad och inte ens hotet om helvetet kunde avhålla dem från den yttersta synden.

Det var det begär som även Gud stundom stod maktlös mot som dessa påvar, ty de var flera, levde under.

Det var isterbukarnas påvar som knappt kunde hasa sig genom altargången utan att deras uppenbara ohederlighet avslöjades för varje from nunn.

Nunnor som för övrigt fick vara med om både tarvliga förslag och mer närgångna besök av både de högsta påvarna och av kardinaler.

Magellan själv hade undvikit sjövägen så gott han kunde och färdats till lands och styrelsen förstod att det bästa vore om han fängslades och fråntogs sin befälsroll. Det var när han övertog befälet mer handgripligen som det börjat.

Att skjuta egna skepp i sank var inte vad de väntat sig och när de dessutom förstod att han hade gjort egna avtal med det brittiska nystartade försäkringsbolaget Veritas, att få en betalning för varje förlorat skepp, som var högre än det guld de kunde tänkas att komma hem med, så var måttet rågat.

Sedan finanssläkten Medici i Florens hade lyckats få in en påve i Rom så hade man ekonomiska möjligheter att utmana alla andra länder.

Det som också skulle ges en aurora av ett frälsningsuppdrag av de förtappade hinduerna kunde också gå om intet.

Alltså höll man ett möte med både en hög kunglig representant och en Jesuit från katolska kyrkan.

Även en hårdför men föga fantasifull domare från inkquisitionen deltog för att kunna se om Magellan kunde dömas för kätteri.

Det var bara fyra båtar kvar och ingen ville längre säga att de stod på hans sida.

Men guld var guld och genom att släkten från finanshuset Medici lyckats ta sig in den heliga kurian så hade de hämningar som en av dödssynderna talat om släppt.

Nämligen den om girighet.

Nu var det ju inget nytt utan både liderlighet och förfall hade under 1400-talet styrt den katolska kyrkan.

Ja, det fanns till och med en bordell närliggande det som höll på att bli den nya kyrkobyggnadens väggar, det som hette Vatikanen.

Ett annat hot var en dominikanermunk som hette Luther och de krafter som styrde honom. Eller rättare sagt de han sökte upp.

Hela norra Tyskland och allt norr om alperna hade tröttnat på att betala avlat och peterspenning för en kyrka som dignade av guld samtidigt som flera års misslyckade skördar gjorde att bönderna svalt, alltså nästan alla.

De höll på att förlora greppet om norra Tyskland.

Vad som till slut bestämdes var att Magellan skulle få hållas då ingen visste hur han skulle kunna stoppas. Det var för långt bort och för abstrakt och trots allt var statusen i att lyckas att finna sjövägen till Indien större än det dåliga rykte de riskerade att få. Rykten om enorms rikedomar florerade också.

Skulle de utrusta nya skepp för att jaga honom så skulle det vara nästan omöjligt att lyckas.

Men han skulle på något sätt kontaktas och få bibringas den uppfattningen att om ett enda hårstrå skulle tas från en enda sjöman till så skulle han steglas och torteras.

Några försäkringspengar skulle inte utbetalas för de förlorade skeppen då de hade förlorats på grund av eget våld.

Men vad viktigare var eller skulle kunna vara var att det bestämdes, att ett annat mindre skepp skulle färdas i Maggelans sjöspår för att eventuellt hitta sådana som överlevt och kanske tagit sig till någon närbelägen ö någonstans.

Till slut bestämdes att det skulle blott vara ett skepp.

Skulle de räddas eller dödas det var knäckfrågan.

Att döda dem var enklare än att låta dem överleva och sprida rykten om hur de sänkts av det egna moderskeppet.

Det var här en tvehågsenhet.

Till slut bestämdes att de fick välja själva mellan döden eller att få färdas till Indien och lämnas och glömmas bort. De som var på platser beskyddade av infödingar skulle kunna få vara kvar om det var tillräckligt isolerat.

Det var ändå en pinsamhet att detta kunnat ske.

Det fanns en grupp som förordat en annan sjökaptan men de förlorade sitt inflytande då den som de förordade redan hade avseglat mot ett okänt land långt mot västerut.

Så hade saken då fått bero och var och en hade färdats tillbaka till varifrån de kom utom den sjöman som varit upprinnelsen till allt.

Han fick en kniv mellan revbenen två kvarter från inskrivningskontoret på en mörk bakgata och på så sätt löste det sig. De fick det att se ut som ett rånmord.

Men innan dess hade han pratat om vad han hade upplevt på alla ställen han hade besökt.

Kapitel 12.

Noaks son lyfte på huvudet och stönade och sa, giv mig vatten.

Jag har haft en sådan hemsk dröm och nu vet jag att jag har min uppgift kvar.

Jag har haft en feber så djup att jag har fått skåda dödsrikets första portar och Gudrun tog emot mig och hon sa att jag måste rädda er och ånyo bygga ett stort skepp.

Eller i alla fall ett litet så ni kan få komma till det förlovade landet och föröka er som vildbin och fjärilar.

Jag hade vandrat in i dödsriket för gott om inte Lucie här hade räddat mig.

Han gjorde en svag nickning åt Lucie.

Och om inte Fredag hade givit mig att dricka och äta när hon gömde sig för Robinson. Pris ske Fredag och denna goda kvinna med färdigheter till att läka även den som är mest drabbad av sina missmodiga gärningar.

Lucie greppade Fredags hand och Fredag fick en lyster som tändes i ögonen och så sa han: Om detta är kvinna, jag vill vara med henne, det känns gott i mitt bröst...

Fortsättning följer...här.

Jag är ändå för gammal sa Noaksson.

Dessutom så är det kvinnliga behaget mig något utslitet och alltför ofta begagnat.

De dör ju bara, kvinnor som män.

Så kort ni lever och så stort ni försöker att göra det.

Att rubba jorden ur sin axel är inte lätt.

Så vill ni skapa er en mening ur omeningen och det är vackert så.

Men jorden går ju tillbaka till sin eviga gång likväl. Stjärnorna ser likadana ut nu som för tusentals år sedan.

Människorna är sig också lika med sina förväntningar och drömmar.

Slaven drömmer om frihet och människan drömmer särskilt i unga år om äktenskapet och barn.

Sedan känner hon sig fången och blir också slav och friheten är förbi...den särskilda bundenheten skapar ofta missnöje och tristess. Undrar vad vår skapare ville egentligen?

Sedan somnade han till en kort stund och såg sedan upp med febriga ögon.

Säg, jag har för sådana här tillfällen en dryck i en liten brun flaska att begagna.

Det är några droppar kvar har jag för mig. Se där borta under stenen i gropen.

Fredag rotar under stenen och finner en liten brun flaska där med en kork på.

Ge mig nu så ska jag få ny kraft igen.

Man får inte använda den för ofta och nu var det femhundra år sedan.

Fredag tar av korken och Noaksson för upp flaskan med darriga händer.

Efter att ha fått i sig någon droppe så ger han flaskan till Lucie med trötta ögon som satt sig där invid honom.

Noaksson faller in i omedelbar medvetlöshet och de tror att han är död.

Efter ännu ett litet tag börjar hans läppar att anta en blåaktig färg och kroppen skakar lätt.

Näsvingarna rör sig och trots att han verkar vara medvetlös så mumlar han något långt därinne i dimman.

De vet inte vad de bevittnar men någon form av process är det som kroppen går igenom.

Det bekymrade draget kring pannan slätas ut och skägget skiftar färg från kraftigt grått och vitt till mer svart.

Andningen återkommer och helt plötsligt blir han klarvaken och stirrar rakt upp mot grottans tak och sätter sig upp.

Att han blivit ung är en överdrift men han ser i alla fall vederkvickt och yngre ut.

Heureka, säger han. Jag har kommit på det. Vi tar en yxa och jag Arkimedes hugger ner några palmer och så tar vi två rep och binder ihop en flotte.

Vi har ingen yxa, säger Fredag som vet vad en yxa är då Robinson har pratat om yxor och hur bra de är i snart tio år nu.

Har du någon yxa var det första han sa till Fredag.

Nej, de har fått tillbringa tillvaron helt yxlösa och också byxlösa på ön utan namn i nästan ett helt decennium.

De har bara haft varsitt höftskynke att skyla sig med.

Vilket i och för sig var en ganska meningslös sysselsättning då de badade nakna och levde så nära varandra att påkläddhet ofta inte kunde hållas dem emellan.

De flesta människor tänker aldrig på att skillnaden mellan att ha en yxa och inte ha en yxa är skillnaden på att dö på en öde ö eller att lyckas ta sig därifrån. Rep kan ersättas med rötter och tunna grenar som legat i vattnet så man kan böja dem.

Men detta hade ingen nedslående effekt på Noaksson som plötsligt hade kallat sig för Arkimedes istället.

Han såg pigg ut och var vid full vigör.

Nej, sa han att här kan jag inte sitta längre, varför har jag gjort det egentligen?

Finns det inget badkar jag skulle behöva bada och tvätta mig innan jag går härifrån.

På den frågan fick han inget svar då ingen kände till vad ett badkar var för något.

Nu måste vi ut härifrån och samlas och planera sa han när ingen svarade.

Jag får bada sedan i Syrakusa istället.

Så häpna var de att de bara följde med.

Skillnaden mellan den nästan döende Noaksson och den här nästan överaktiva personen var slående.

Det var som om det inte gick att tro att det var samma person.

Men var det egentligen det?

Heureka, upprepade han när de satt tillsammans alla, med Robinson och Don Quejote som surat hela dagen då Robinson inte ville höra hans berättelser då han menade att han varit med om större saker.

Dessutom påstod han att Don Quejote ljög och var en uppblåst liten fjant.

De hade bläckfisk på menyn och vatten från en liten bäck i närheten där det också fanns en sjö.

Den bästa idén de kunde komma på var att gå tillbaka till stranden där båten hade dukat under och se om något flytit i land som de kunde använda sig av.

Lucie berättade hur det varit så att hon kunnat överleva långt in i ett lastutrymme för sill och salt.

Hon hade blivit vän med en av sjömännen som givit henne mat varje dag.

Sjöbusarnas uppvaktning och förslag hade blivit för mycket för henne och var den andra kvinnan hade försvunnit visste hon inte men trodde att hon flytt i land när de passade nära en annan ö så flydde hon nog i en liten båt med en sjöman som hotats att gå plankan då han hade stulit pengar ur kapten hytt.

Själv hade hon aldrig prostituerat sig påstod hon men hur det var med den saken gick inte att veta.

Dubbelmoralen med starka krav på en fläckfri vandel i religionens namn och vad människor tvingades till för att överleva var olika saker.

Hur som helst så satt hon bredvid Fredag och såg med längtan i blicken på varje rörelse han gjorde. Som om hon ville ta in allt som var hela han.

Fredag å sin sida var likadan och var snarast fumlig i sina rörelser fast han alltid brukade kunna röra sig med perfekt ekonomi och avvägda funktionella rörelser.

Samtidigt när de var på väg mot platsen där Don Quejote och Sancho hade flutit i land så var ett skepp på väg inte långt därifrån där deras skepp hade skjutits i sank. Skeppet hade en stor flagga på masten med Jolly Roger. Den vita döds-kallen med genomborrade vita benknotor på svart botten.

Fortsättning följer.

Kapitel 13. 13 augusti 2020.

I sakta mak rörde sig skeppet med den hotfulla flaggan men det visste de ej själva något om.

Arkimedes sa envist pladdrande på väg till stranden där Don Quejote och Sancho gått i land att han var från Syrakusa och var mer än 1000 år gammal men hade glömt exakt hur gammal. Här är inte att förglömma heller den okända kvinnan som de numera visste hette Lucie som kom smygande som en våt skugga i natten.

Eller snarare försiktigt kravlande i land som en räddhågad spindel.

Dessutom ville han kallas för Archie det sa alla hans vänner och var fanns dom förresten? Han insisterade på att de måste komma hem till honom på fest när de hade vägarna förbi i Syrakusa.

De brukade dricka vin i trädgården och passas upp av slavar som han själv hade valt ut. Varje år frigavs en slav och gjordes till en fri medborgare.

Därför gjorde de alltid sitt bästa och drog inte benen efter sig.

De brukade försöka lösa olösta matematiska problem och hade väldigt roligt på festen.

Sedan började han med en lång matematisk förklaring som gjorde dem så sömniga fast de gick att de inte höll på att märka skeppet som nu var riktigt nära dem.

Som tur var så märkte Fredag det före de andra och knuffade till dem, drog tag i deras handleder och fällde krokben för Don, tryckte till Archies ansikte och såg så sträng ut att de i rena rama häpnaden inte han reagera.

Men det gjorde de sen liggande bakom en buske och när de såg att åtta män var på väg i två roddbåtar åt deras håll mot stranden.

När de kom fram så drog de knappt upp båten. De såg ut att ha mycket bråttom.

De hade stora skinsäckar med sig och nu förstod Fredag och Robinson vad de gjorde där.

De ska hämta vatten i sjön viskade Robinson. Sött härligt välsmakande vatten. Sådant vi dricker.

Vatten, sa Archie högt, jag vet massor om vatten och skulle just börja en föreläsning om vatten och tyngder. Han blev nedtystad av Robinson som viskade tillbaka och frågade om han visste något om rep också.

Archie som inte förstod frågan såg undrade ut med ett fånigt uttryck i ansiktet.

Du kanske vet något om rep och svärd viskade Robinson ilsket. Rep kan vi hängas i och svärd kan de hugga oss med om du babblar så att de hör oss. Bara så du vet. De låg där och glömde sig så gott de kunde

De låg alldeles blickstill och vågade inte röra på sig då de var rädda för att synas.

Tänk om de har en yxa sa Fredag och lite rep. Inte att hängas i tillade han.

Ingen av dem märkte att Lucie var borta...

Deras rädsla gjorde att de bara koncentrerade sig på att inte märkas då piraterna hade gått förbi dem väldigt nära.

De kom tillbaka med fyllda läglar med vatten och snabbt började de ro ut igen.

En timme senare vågade de röra på sig igen.

Sedan upptäckte de att Lucie var borta.

Två timmar senare vid lägerplatsen så kom Lucie gående med ett rep runt kroppen och en stor skeppsyxa i handen.

Hon fräste och var rasande.

Hon skällde dem för att vara fega ynkryggar som hade övergivit henne när hon behövde dem som bäst.

I samma ögonblick så viskade Fredag till Robinson: Börjar inte den här romanen skriven med pekpena bli lite väl förutsägbar. Jag menar det här med yxa och pirater vem tror på det.

Det skulle gå i en ungdomsroman från femtiotalet möjligen.

Tyst det ingår inte i vårt manus att vi ska veta det.

För övrigt är det alldeles för likt Pippi Långstrump när hon är på de sju haven, tillade Fredag. Ja, det här med yxan menar jag.

Vi måste nog ändå spela med för den här ön är dessvärre verklig även om inte vi är det utan är påhittade, svarade Robinson.

Hur kan vi då lida som om vi vore verkliga lade sig Don Quejote i samtalet med. Lucie som lugnat ner sig tillade att de ändå kunde bli historiska och böcker skulle kanske skrivas om dem.

Ja, men vi är ju och är inte samtidigt.

Men jag är ändå Archimedes sa Noaksson.

Tyst, sa Don om du inte slutar med det där sinnessvaga pratet så får du bo i grottan.

Glöm inte att det var därför vi låste in dig. Att du var den ende med inbillningsförmåga nog att tro på vad han som skriver romanen hittar på.

Du är bara inställsam och tror att du ska få en bättre roll till nästa bok.

Ja, men jag måste vara någonting sa Noaksson och om jag inte är Noaksson så är jag ingen alls.

Skeppet hade närmat sig ytterligare och nu hörde de vilda vrål från däck och piraterna svingade vilt sina svärd och viftade med pilbågar.

Med slöa blickar såg de mot skeppet.

Ni finns inte skrek Lucie, försvinn.

Du är inte den ende med existentiell ångest, sa Robinson.

Att gå med de här kläderna och vara osympatisk mot Fredag är ingen drömroll precis. Inte för mig heller, sa Fredag.

Innan jag förlorade alla mina pengar var jag optionsmäklare på Wall Street.

Att få den här rollen i en bok ingen kommer att läsa sätter inte mat på bordet.

Jag vägrar äta mer bläckfisk nu.

Jag är visserligen ganska förtjust i Lucie för att hon är lik min fru men jag vill åka hem till henne och mina barn.

Helt plötsligt träffade en pil Dons lår och han skrek som en stucken gris.

Blodet rann nerför hans lår. Den är verklig skrek han.

Vi är lurade, vi är lurade; det här är verkligt.

Vi är inte alls bara myter och sagor.

Vi finns som de vi är nu skrek Fredag och hoppade upp och ner.

Mamma jag vill hem, skrek Lucie.

Spring till arken skrek Noaksson. Hitåt, åt det hållet och så pekade han bortåt ön.

Kapitel 14. 20 augusti 2020.

Fortsättning följer...

De sprang allihopa anförda av Noaksson som skrek, den här vägen. Ni måste springa den här vägen.

De rusade utefter stranden med några ettriga pirater efter sig.

Nu bar det sig inte mindre illa att Noaksson hade helt tillfälligt återförts till att vara Archimedes igen.

Han skrek alltså : Jag har mina principer men har glömt vilken princip det var.

Om inte dessa principer är riktiga så får jag byta ut dem mot andra principer.

Rent principiellt så vet jag att volymen vatten som undanträngs motsvarar...sedan tappade han målföret och riktningen.

Jag måste nog sätta mig ner och räkna på formeln jag räknade ut för mycket länge sedan.

Så han satte sig ner och tog en pinne och började rita i sanden.

Don satte sig också ner och kved stilla medan blodet rann nerför hans ben. Lucie rev av en bit av sitt höftskynke och band om såret.

På så sätt så stoppades blodflödet ett ögonblick.

Nu var det en ännu värre situation då de ettriga piraterna även visade sig vara listiga. De delade upp sig och hälften av dem försvann upp mot ett bergsmassiv.

Det var ungefär tjugo stycken totalt.

Fyra av dem hade svarta ögonbindlar men alla av dem såg ut som låtsaspirater som knappt kunde skrämma en kattunge en gång.

Men pilbågar, en något ovanlig piratattiralj, och deras svärd var förmodligen vassa. Förmodligen!

Men ännu hade de inte sett att hela gruppen flyende hade satt sig ner i skyddet av några buskar och vid stammen av en kokospalm som stod vid stranden.

Men vid det här laget så hade Fredag redan slagit Archimedes i huvudet.

Inte hårt men resolut med en kokosnöt.

Tiilräckligt hårt för att han skulle bli Noaksson igen.

Vi måste springa några hundra meter till sa han. Jag vet var arken finns: Heureka, ropade han upprymd, jag kom på det.

Han möttes av misstänksamma blickar.

Vem in i glödheta Gehenna är Heureka sa Robinson. Vet inte sa Fredag och tillade: Han är inte klok, vi skulle inte släppt ut honom.

De var utmattade och hade satt sina vidare öden i händerna på en flera tusen år gammal biblisk figur som var en del av en myt. Å andra sidan var de själva i verklighetens grymma ljus bara något som hade hittats på av en alltför livlig fantasi av en romanförfattare.

Eller av flera.

De var någon slags allmän egendom i det kollektiva medvetandet som var kulturhistoria.

De reste sig mödosamt. Språngmarscher var de inte vana med förutom Fredag som ibland jagade djur.

De sprang ändå, eller hasade sig, eller kröp, eller hoppade på ett ben som Don gjorde på grund av smärtan i låret.

Nu tog Lucie täten men Fredag sprang ikapp henne.

Men de andra passerade honom när han snubblade och föll i några buskar.

När han reste sig och gick några steg så hörde han plötsligt hur det lät som ett mycket kraftigt läte av vilda djur från stranden.

Det lät som lejons vrål och vargens ylande.

Ormars väsande och örnens skri när den ska fånga sitt byte.

Fiskmåsens typiska skri samtidigt som en hund skällde och katter jamade.

Även en bebis som grät och en kvinna som hyschade barnet.

Han stod i skuggan och blev så häpen att han först blev alldeles stum av förvåning och så klev han ut i solen och då var det borta.

Då såg han piraterna som de inte hade sett som nu anföll uppifrån slänten med vilda vrål. Han skrek åt dem att komma tillbaka.

Att det var lättare att försvara sig vid strandkanten.

Och de hörsammade honom och vände tvärt i samma ögonblick de insåg att de skulle vara förlorade om de tvingats att obehäpnade slåss mot piraterna.

Skriv ut oss ur den här boken väste Lucie. Ge mig en annan handling.

Fredag insåg att han aldrig mer skulle bli optionsmäklare på Wall Street.

Det ursprungliga Wall Street hade varit en mur för att skydda New Yorkborna mot indianerna och en sådan mur hade de behövt nu.

De flockades runt Fredag och så tog Fredag ett steg bakåt då han råkade bli knuffad av Robinson.

Då hörde han det igen och nu såg han det också: En gigantisk ark på säkert tusen meters längd med bara konturer som gick som linjer och överfull av all världens djurarter.

Två korpar satt på relingen och kraxade mot dem. Redan hade piraterna skjutit ett fång av pilar mot dem men missat.

Han drog tag i de andra så de kunde se det man endast kunde se i skuggorna.

Det var som att där doldes det som ej gick att se i dagsljus.

Helt plötsligt så fälldes en lian ner från himlen och en man kom flygande mot dem och satte ner fötterna så Fredag fick högra foten trampad på och skrek till: Mig Tarzan, ni måste skynda er. Ta tag här och han lyfte upp lianen och gav den till Lucie.

Nu fälldes en guldbro ut från arken mot dem och en lustig man i plommonstop, käpp, en svart nästan pingvinliknande rock och en liten mustasch kom gående över bron i ett par synbarligt för stora skor. Även byxorna var för stora.

Han lyfte på hatten lite hastigt och sa: Vi är fantasifigurer precis som ni och tyvärr har vi blivit nästan verkliga.

Kom med nu om ni inte vill dö en verklig död. Försvinner ni så försvinner även böckerna om er och medvetandet om att ni fanns hos både barn och vuxna som vill läsa om Don Quejote och Robinson Cruse. Den enda av er som var verklig var Archimedes men det har vi inte tid med att utreda nu även om jag erkänner att det verkar märkligt.

I tur och ordning eller snarare i total oordning och panik tog de lianen och svingade sig ombord.

När Noaksson kom överbord som siste man så togs han emot av en kvinna som skällde på honom. Även om de inte kunde höra vad hon sa då djuren väsnades för mycket så förstod de att hon hade varit övergiven av honom.

Snabbt ställde han sig vid rodret och den jättelika arken lämnade land.

Det var som om samtliga förvandlades och blev det de skulle varit från början.

Som om de falska roller de tvingats spela med enkla budskap föll av dem.

Det var inget som uttalades utan det såg de i varandras ögon.

Arken tog sats upp mot molnen i en rasande fart och det gick fortare och fortare.

Det berusade dem att det gick så snabbt och de fick hålla i sig i relingen.

Till och med de två tigrarna såg rädda ut och kröp ihop på arkens botten.

De närmade sig månen och de såg först enstaka änglar och sedan kom de alltfler flockvis emot dem och alla djuren hade tystnat och många av dem par om par hade somnat på däck.

Det var som om skräcken över vad de var med om och kontrasten mellan rymdens tystnad och djurens läten som nu hade tystnad gjort att de var slagna i slint.

Kanske förstod de eller i alla fall förstod Fredag att de var på väg till Gud i ett särskilt uppdrag bara hen visste om.

Eller hade Fredags längtan att förstå allt det levande och dess ursprung spelat honom ett spratt.

Efter ett längre tag som de färdats genom de tidiga luftlagren så började en formation av lysande änglar att följa arken.

De var som lyktor genom rymden.

Hänförelse! Hänförelse! Hänförelse, ropade de.

De var brinnande bloss som lyste upp det kalla universum.

Deras andning blev tyngre då syret minskade och de var helt nära det gula lysande kastrullocket månen.

Kylan fick dem att krypa samman viket inte var lätt för elefanterna Shiva och Vishnu som för de andras välbefinnande ändå gjorde det.

Helt omedelbart så stannade allting in och både tid och rum förvandlades till något rumslöst och tidlöst de ej hade upplevt förut.

Det gick saktare och saktare och det var som om det var minnesbilder i var och ens medvetande som var varje figurs historia som visades i hjärnan.

Där fanns även några verkliga människor och inte bara hittepå-karaktärer.

Där fanns Fantomen och kapten Nemo.

Där var Helan och Halvan och Raskolnikov satt och vred sina händer vid akterspegeln.

Procenterskan han tagit livet av satt bredvid och skrattade.

Dostojevskij själv satt en bit därifrån med en bunt pappersark i handen.

Han mumlade för sig själv och det var nästan som om det lät: allt är färdigskrivet, färdigskrivet.

När de trodde att de skulle landa på månen så tog arken ny fart och gick emot månens gravitation och slungades sig med vansinnig hastighet ur kraften som ville tvinga arken ner på dess yta, och istället var de på månens baksida, där de såg ett palats av ljus i ett blekgult skimmer. Hela universum eller den lilla del de kunde se var fylld av änglar. Också djuren hade förvandlats till sin karaktär och det rädde en frid över allt som var just där.

Det var en frid över allt förstånd.

Då plötsligt så landade de utan förvarning.

Allt som var människa i dem reste sig utan egen vilja och klev ner för landgången och ut på marken bland kratrarna på månens baksida.

Det var som om en kraft drev dem viljelöst mot palatset ingång.

Djuren hade försatts i en djup slummer av något eller någon.

Flodhästar och fjärilar, hundar och harar all slags fjäderfä men även krokodiler och till och med spindlar hade somnat.

De trädde in i en stor entré och genast hörde de en röst som de inte kunde bestämma var den kom ifrån som sa: Välkommen ni väktare av människornas drömmar; deras hopp och längtan. Ni som ger deras levnadslust vingar genom era berättelser där ni deltar.

Därför har jag bestämt att göra en del av er verkliga ty jorden står inför svåra tider, som är en prövning för er alla. Därför behövs ni, så jag har fört er hit.

Nu ska ni vila och sedan ska jag ge er det stora uppdrag som är berättelsen om både er själva och hela mänsklighetens historia.

Jag har fört er samman på flera olika ställen för att lättare kunna få hit er.

Era upphovsmän är underrättade och deltar. Vi måste helt enkelt rädda jordens framtid från den girighet som pengar skapar och den själlösa människa som inte tror på annat än det den kan köpa hos närmaste bodknodd eller i ett varuhus. Men sov nu så ska ni väckas senare.

De kände sig plötsligt väldigt trötta och somnade omedelbart på mjuka sängar efter att först ha fått en nektar som smakade honung.

Det var många av dem där och att räkna upp alla var ogörligt men de förenades av att de samtliga hade haft föreställningen att göra det goda.

Möjligen tänkte Fredag att Don Quejote nog måste varit ett missförstånd av rösten som tagit hit dem alla. Sedan somnade han.

Kapitel 15.

När de vaknade så stod soppa framdukad och några änglar serverade dem. Även människosonen som hade en mild gloria omkring sitt huvud gav dem en mycket god soppa. Den hade en smak så harmonisk att de aldrig hade ätit något liknande förut. Människosonen sa högt att ingen skulle behöva gå hungrig från hans eget soppkök. De blev tillsagda att de skulle gå längre in i palatset och gjorde så efter att de var mätta. Nu skulle de få reda på sitt uppdrag och Don Quejote var påtagligt nervös och hans inbilska högmod verkade ha krympt väsentligt sedan han kom hit. Det verkade som om han hade förstått att det fanns något större än han själv. Mona Lisa log och såg lugn ut när hon värdigt klev in i nästa sal. Man såg på hennes kläder att hon var en enkel tjänarinna som hade stolthet och en egen oåtkomlighet i personen. Kalle anka och knattarna såg upplivade ut och kvackade lite onödigt högt.

Börja här. 30 augusti.

Alla var fyllda av stundens allvar och många tänkte på orden de hade hört om att några av dem skulle bli verkliga.

Var de inte verkliga och vad hade de då varit innan.

Munchausen försökte att rulla en kanonkula över entrén till nästa sal och såg trött ut.

Han torkade sig i pannan och suckade.

Därefter lämnade han kulan i dörröppningen så en älva flög rakt på den. Hon slog ena benet och torkade bort en tår ur ögat.

Nervöst berättade hon att hon var en fallen ängel som en gång förvisats ur himmelriket.

Där var Dracula och Kapten Zoom.

Det fanns mytologiska drakar och goda demoner.

En papperstiger med en maokeps spatserade lugnt och värdigt in i nästa sal.

Mowgli och Baloo såg upplivade och glada ut.

Martin Luther King gick hand i hand med Coletta King.

Rosa Parks hade en bussbiljett i handen och pratade intensivt med John Lennon.

Marie Antoinette hade en hel stor kartong med bakelser med sig som hon bjöd alla på.

Och sådär skulle man kunna räkna upp alla som var där och ändå aldrig bli klar, så jag får återkomma igen till vilka som var bjudna till det Himmelska gästabudet för sago, superhjältar och fantasifigurer för de som inte fanns men ändå fanns i en stor plats i människornas medvetande.

När de efter en hel timmes promenerande nådde längst in i den sista salen så möttes de av ett stort tält.

På tältet stod det: Den store röraren, med guldbokstäver och på ett enda språk de alla förstod trots att de inte sett det förut.

De hörde rösten igen när de satt sig ner på obekväma hårda stolar.

Res er, sa rösten som både var vänlig och sträng, se ut över landskapet och så plötsligt öppnades en vägg och ett väldigt landskap blev synligt.

Där var fjärlars läten och humlornas dofter. Libanons cedrar och bokskogar, ekar och blodlönnar, men redwoodträd och små buskar.

Hökens vingar rörde sig över gräset.

Duvor kuttrade sju, sju, sju var dvärgarna och Snövit var vackrast.

Längst bort i det som knappt kunde ses låg ett raserat torn.

Det där sa rösten är språkförbistringens torn; det som gör att människorna inte kan förstå varandra, att de strider om ägodelar och makt i en värld där allt skulle räcka till alla.

Det tornet ni ser på andra sidan är poesin torn som är språket som är gemensamt.

Alla såg åt det hållet på ett vitkalkat torn som var blott kanske tio meter högt.

Se hur detta torn har krympt sa rösten.

En gång var det ett av de vackraste tornen, inte det största men det skönaste av tornen. Och se åt andra hållet där ser ni berättelsernas torn, det som skulle vara till varnagel för människorna.

Här mitt i denna mening i denna dödstysta sal fylld av hundratals varelser och väsen så hörs Knatte, Fnatte och Tjatte säga i kör : Farbror Kalle, vad är varnagel för något är det som att ha ont i ankfoten.

Alla blir med ens väldigt rädda men den stora rösten skrattar så högt att det nog hördes till månens framsida.

Att bli avskräckt av kära ankkungar.

Ja, er lät jag skapas av Disney bara för att roa er.

För all makt har jag och det är inte som människorna tror att jag inte är allsmäktig eftersom det onda finns; utan jag gjorde en gång i övermod ett stort misstag som ej går att rätta till: Jag tillät det onda hos människan. Jag gav djuren och växterna sina särskilda givna egenskaper.

Människan däremot fick själv bestämma sina egenskaper.

Människor är bottenlösa i godhet och ondska. I girighet och generositet.

Det var min allsmäktighet som en gång bestämt detta.

Det går inte att ändra på då jag var allsmäktig vid detta tillfälle.

Här började de sju små killingarna att somna och snarka.

Guldlock som hade en skål med gröt med sig tog fram en slev och smakade på den. Hon letade upp ett litet saltkar i en ficka på förklädet och saltade.

Oden såg spönt mot tältduken som om han trodde den skulle öppnas.

Se på berättelsernas torn, fortsatte rösten, det skulle visa vad gott är och vända människor mot det goda när jag insåg mitt misstag, sade rösten.

Jag skickade Noa för att ställa allt till rätta men han började nyttja spriten då hans kvinna inte kunde få några barn. Så de barn som sägs vara Noas barn har jag skapat. Det var jag och jungfru Maria så hon var sannerligen ingen jungfru längre. Ja, jag menar inte att jag, utan jag bad en av mina änglar som under stor vända utförde detta uppdrag. Simultant på håll naturligtvis. Få se nu... Ham, Jafet, Henok och ja, vad de nu hette ja.

Berusad for han rakt på Ararats berg och arken fastnade.

Alltför mycket lagerutrymme hade han fyllt med vin och sprit när jag sov.

Så nu har jag bestämt att hans son ska få fortsätta hans uppdrag.

Jag har haft honom i prövning på en nästan öde ö ett tag i en grotta.

Ja, under övervakning av några vana öbor och så några som bara råkat hamna där.

Ni måste få skänka människorna nya berättelser och övertyga dem om att kärlek och endräkt måste få leva istället för att titta på dåliga TV-serier.

Ni måste ersätta människors enfaldiga krig för att den ena eller andra ideologin ska få bestämma.

Ni måste utrota fattigdom som skapar krigen och bygga vindkraftverk.

Karl Marx satt långt fram och knöt näven men tog snabbt ner den igen.

Det är genom de sanna berättelserna genom generationerna som människor får liv. Ta bara den där om Bellman, tysken och fransken, nej den får jag ta en annan gång tror jag.

Det började råda oro i salen och alltfler röster hördes om att de ville veta vad de egentligen gjorde där.

Ni ska få poesin, konstens och berättelsernas torn att växa. Alla ska bli medskapare och om det inte räcker så får ni lära människorna att spela bandy också.

Därefter talade han länge men det är förborgat än så länge för er vad han sa.

Utan det kommer ni att få varse.

Helt plötsligt så ramlade tältduken ner och för en miljondels sekund såg de ett eldsken.

Därefter somnade de då en gul gas välldes ut över dem alla.

Men det fanns en av dem som inte somnade ska det visa sig...

Kapitel 16.

De vaknade sakta till liv igen på stranden. De mindes ingenting av vad som hade hänt men en liten båt låg och skvalpade nära dem.

Det såg ut som en ark där fören och aktern såg likadan ut.

En märklig sak var att på dess botten låg det snidade träfigurer av djur och även sådant de inte kände till.

Sju små dvärgar och en lustig man med mustasch och plommonstop, några ankor i sjömanskostymer fast det klädesplagget kände de ej till.

Hela båten var fylld med dessa figurer till ingen nytta vad det verkade.

Även älvor och tomtar och annat knytt fann de där.

Den var byggd utan segel.

En tygtrasa uppenbarade sig i Noakssons hand. Han veckade ut den och det var en svart och vit Jolly Roger flagga. Han tyckte lite vagt att han kände igen den men kunde inte minnas varifrån.

De satte sig för ett rådslag på stranden.

De bestämde att Fredag och Robinson fick hämta dit all mat de hade kvar.

De stuvade den i arken och gick ombord. Ingen av dem mindes någonting av vad de hade varit med om och hur arken hade hamnat där. Endast Fredag hade några fragment i sitt medvetande som han ej kunde förklara förrän långt senare...

Fortsättning följer...

De var på väg och eftersom de inte visste vad de skulle till och ens förstod vilka de var så var färdriktningen oklar.

De var ju flera personer samtidigt. De var dessutom fiktiva gestalter och det närmaste någon av dem kunde komma något verkligt var den Fredag hade varit: En optionsmäklare på Wall Street och det var ju i sig en reminisens från en överklig värld.

Archimedes hade visserligen funnits men i den gestalt han var här så var han mer som en parodi på en verklig människa.

Men även parodier måste få leva. Det verkliga livet innehåller många människor förvisso misslyckade och parodier på vad de kunde vara, men ändå är de människor. Våra möjligheter förvanskas och förvrängd.

Det är få förunnat att få leva som Leonardo da Vinci fick leva. I en brytningstid. Han var förvisso homosexuell och tvungen att dölja det men en av de största konstnärer som hade levt.

Hade Noak funnits?

Fanns en syndaflod som skulle dränka dem igen?

Vilket var deras uppdrag?

Att de måste ha ett uppdrag förstod de men varför just dem? Varför ingen annan?

Don Quejote hade känslor, han visste vad ett fattigt liv var och han hade valt fantasivägen för att göra sig till något storslaget.

Såsom fattiga och maktlösa alltid hade gjort.

Men det fanns en sak: Han kunde verkligen göra sig osynlig.

Denna skrävande individ hade en motsatt sida.

Det var osynlighetens barriär mot omvärlden.

Ur ett historiskt perspektiv skulle de alla dränkas av tidens flod men något, kanske en Gud hade bestämt att berättelserna om dem skulle få finnas.

Kanske var det berättelserna de skulle sprida men berättelsen är inte det egna livet, utan bara historien. Den historia som en författare har hittat på.

Men är vi alla inte hitte-på-produkter.

Vi skapar ett liv som vi tror är vårt eget men är inte också vi själva ganska förutsägbara figurer som glöder ett kort tag men sedan falnar och dör.

Är vi inte bara historien om vad som är möjligt i var tid.

Är det kanske någon annan som har skrivit våra manus.

Vem är denna någon som tar över våra liv medan vi promenerar mellan olika grindstolpar vars väg något annat har byggt.

Hur mycket inverkan har vi själva egentligen.

Eller får vi bara vänta på en okänd nåd vi inte vet om den frälser oss?

Frågan är om vi är lågan eller det som brinner.

Men alla kommer vi att brinna men vill hålla oss ifrån det så länge vi kan.

Det är den eld som förtär men det stora, det verkligt stora minns vi inte utan bara den snö som föll i fjol.

De var på väg på ett ovisst hav och de hade fyllt läglarna med vatten.

Det var som om de inte behövde bestämma färdriktning utan det var som om de färdades i en skyddande kokong, eller som i en luftballong ovan tid, åldrande och död.

Det var som om träfigurerna på botten av arken var levande på något annorlunda sätt.

Inte levande och inte döda men i ett mellantillstånd och att de övervakade allt de gjorde.

Nu gjorde de väldigt lite utan fördes bara med.

Dagar växlade med natt.

Månskenet upphörde och återkom.

De såg delfiner och de fick en eftermiddag se en stor havssköldpadda som med mäktiga tag simmade bredvid arken för att sedan försvinna.

De behövde märkligt lite mat men matförrådet minskade ändå och en tidig morgon när hettan ändå var uthärdlig så var det inte hav längre utan flod; de hade utan att veta något namn kommit in på Kongofloden.

Här hände det märkliga att en helt vanlig båt passerade de. På båtens däck stod en man och kokade potatis..

Jag är svensk skrek han när de ropade till honom.

Jag heter Harry Martinson och jag ska när jag kommer iland om flera år skriva ett verk som heter Aniara och det kommer att ge mig Nobelpriset i litteratur..

Det handlar om floden sa han men där uppe pekade han mot rymden.

Innan de helt hade passerat så skrek han en gång till, att det egentligen var en berättelse om förtvivlan och det av tomhet som finns här inne. Så pekade han på sin egen bröstorg med fingret.

Här är resan skrek han, och det sista som Fredag hörde var att han skrek att ingen kommer fram och därför måste vi resa för att tro att vi gör det.

Don Quejote sa att han hade velat prata mer med mannen då det påminde honom om sig själv.

Don hade blivit märkligt tyst och nästan alla hans stora anspråk hade slipats ner av havets vågor och att dess ljud var så märkbart att de inte kunde överrösta vågorna.

Det var svårt att alls förstå vad mannen hade menat med Nobelpris och tomhet.

De var ju så på ytan i äventyret skapade att det inte fanns någon resonansbotten, inget som ekade som en ekande cymbal.

Men det gällde inte alla av dem.

Det gällde inte Lucy.

Lucy var en verklig människa.

Hennes bröst och hennes hår var verkligt.

Hennes leende var intagande i sin naivitet.

Hon saknade all förståelse, all falskhet och beräkning.

Det gällde inte heller Fredag och faktiskt inte hela Don Quejote heller hur underligt man än kunde tycka saken vara.

Fredag och Lucy älskade varandra och det var på ett innerligt sätt som gjorde dem totalt närvarande för dem själva.

Alla bar de spår av mänsklighet.

I det mänskliga fanns också det djuriska, drifterna som slumrade i deras kroppar.

Drifterna som skapar tävlingen och erövringslusten.

Men denna erövring av havet och var de skulle hade gjort dem rädda. Havet var för stort men floden hade väggar.

Från dess väggar kunde de höra trummor och de som förmodligen bodde inne i djungelns inre.

Det lät som vilda läten och de enda som det inte bekom var Lucy och Fredag.

De såg bara lyckliga ut i varandras sällskap.

När de började närma sig en hamn inbyggd i flodens kant så stannade arken.

Kurtz handelsstation stod de en på skylt ovanför ett ruckel som knappt höll ihop.

Redan för tio dagar sedan så hade Noakson hittat en figur som var lite större än de andra.

Det var en äldre anka med glasögon och en cylinderhatt på huvudet. Han hade en säck av gjuteväv över axeln och där låg det trettio guldmynt.

Och en lapp där det stod: Ta vara på dessa mynt. Innan ni kommer fram kommer ni att möta allehanda saker och varelser. Till slut kommer jag att möta er någonstans på vägen.

På handelsstationen provianterade de av en läskig karl som hade kunnat skrämma döda.

Han hade ett oroligt ansikte som inte kunde fästa blicken någon längre stund.

Det gav en känsla av oärlighet

Han var i femtioårsåldern men kunde lika gärna ha varit åttio år gammal. Han såg utlevad och trött ut.

Som om han hade sett för mycket och mest gick omkring som ett spöke och utförde sina sysslor mekaniskt.

Hela tiden mumlade han någonting som lät som horror, horror medan han vägde upp mjöl och bönor och diverse rotsaker som de inte kände till.

De fick torkad fisk och en röd frukt med taggig skal.

Den såg ut som en igelkott ungefär.

Don Quejote lämnade ett enda guldmynt och fick tillbaka en stor drös av mynt.

Så många att det säkert vägde fem kilo.

Det var något obehagligt där så de är tackade nej till att stanna på en kopp te.

Gud vet om de någonsin hade överlevt den tekoppen.

Don Quejote sa att senare på arken att han måste ha varit portugis, men de kom fram till att han snarare var från Nederländerna.

De och de förresten, nej det var Noakson som visste att människor från Nederländerna lät så.

Att han visste detta tyckte Fredag var underligt men eftersom de vant sig vid att mycket var både oförklarligt och underligt så hade han slutat ställa sig frågor.

Det enda han ville var att gömma sig för världen i Lucies hår.

Floden och världen är en plats som... mumlade han när han somnade in.

Återigen drömde han om en kvinna som kom honom till mötes och det var inte Lucie den här gången heller.

De fortsatte nästa morgon efter frukost och det var då som Lucie upptäckte något märkligt.

Alla träfigurerna var uppställda på en hylla som prydnadssaker.

En var borta och det var den lilla sjöjungfrun som försvunnit.

Det är ju ingenting som borde uppröra men de hade tagit ett löfte av var och en att ingen fick röra figurerna.

Så länge de inte visste vad det betydde att de fått med dem så var de oberörbara.

Stämningen sjönk genast och all den uppsluppenhet som rått vid frukosten var som borta. Det spred misstänksamhet och splittring och Sancho fick försvara att det inte var Don som tagit den.

Don själv menade att han ville ha vuxnare kvinnor än träfigurer av sjöjungfrur. Förresten så tyckte han att de lika gärna kunde slänga dem över bord. De var otäcka på något sätt och de var nog någon av dem som stulit dem som inte ville tala om det.

Det fanns en risk för att det höll på att bli två läger på båten där Noakson som även påstod sig vara en reinkarnation av Archimedes mest isolerade sig då det hade funnits pergament och en fjäderpenna med flera fulla bläckhorn på båten.

Han räknade men vad han räknade ville han inte uppgiva.

Stämningen var sur och butter.

De gled tyst nerför floden och hela tiden kände de sig iaktagna.

Det var som om de var ovälkomna inkräktare som när som helst kunnat få en pil eller ett spjut i ryggen.

Solen brände och Don var irriterad och ångrade att han hade lämnat sin hembygd.

Han saknade sin syster Rosa och ville besöka hennes grav. Sancho och Fredag var de enda som inte lät sig bekommas av den osäkra omgivningen.

Lucie var lite orolig men ståsatte sig och så hade de ändå varandra, hon och Fredag.

Hon frågade honom om han ville fortsätta att heta Fredag. Den ansvariga bakom namnet var ju Robinson som mest satt och molteg med drömmande ögon.

Men Fredag sa att han inte mindes sitt ursprungliga namn och att det inte spelade någon roll.

Det var ju så att Arken behövdes inte styras och den hade ej heller något segel.

Det var ytterligare en underlighet.

Vattnet förde med sig hela båten som om den hade en egen vilja.

De var som fångar på väg till kanten av världens slut och där skulle de åka ner i den undre världen där odjur och Leviatan bodde och de skulle ätas levande.

Bara Gud visste vad de hade begått för stor synd.

Häri i vände den eljest bara trötta Robinson att de var ju bara påhitt av en författares penna och därför kunde de ej synda.

Mot detta sa Sancho att både han och Fredag hade blivit riktiga människor när de steg ombord på Arken ty de skulle aldrig få ett sådant uppdrag om de inte hade varit människor.

Skulle Gud ha skickat ut påhittade sagofigurer på något så viktigt kanske.

Vad som var viktigt visste de inte.

Men de försökte anta att det var viktigt.

Såsom också vi människor brukar göra för att skapa mening ur omeningen i tillvaron.

Vi är till och med gudamakare på platser där inga gudar finns.

Det mest förtvivalade människan har att förhålla sig till är tomrummet.

Nu finns ju i fysisk mening inga tomrum det hade filosofen Blaise Pascal bevisat genom att kunna mäta tryck i ett vaccum men det visste de inte. .

För Don var frågan varför mannen kände sig så sorgsen efteråt bordellbesöket. Det var det tomrum han kände till och tomrummet i längtan efter sin döda syster.

För Fredag var det meningens meningslösa tomrum.

Men egentligen var frågan utan betydelse.

Så länge det fanns människor som led så var ju meningen att minska lidandet bland människor.

Ändå var diskussionen om de var verkliga eller överkliga inte över än.

Lucie sa att hon hade varit kvinna hela sitt liv och att hon var ytterst levande och tänkte fortsätta med det ett tag till.

Om någon hade invändningar så skulle de få en omgång av hennes högt verkliga nävar. Slåss kunde hon sa hon.

Dessutom så älskar jag Fredag sa hon och att de ville få ett eget liv och bli avsläppta bara de kom till mer bebodda trakter.

Så mycket mer hände inte med dem den här dagen utan att inte några pilar avlossades mot dem på däck, så somnade de alla tidigt.

Inifrån djungeln och överallt omkring dem på stränderna lyste lysmaskar och några slags glödandeflugor som också lyste.

Att det var människor överallt märkte de.

Det kanske bara var nyfikna menade Fredag.

Vad som de inte upptäckte var att samtidigt som det blev hastigt mörkt och kallt var att Floden smalnade betänkligt. Men då sov de redan.

Kap 17.

Det hördes ett intensivt trummade från stranden i gryningen och de kunde se konturer av människor som rörde sig där. Det var vilda tjut men också skratt.

Plötsligt så kom tre flyttyg mot dem med en stor tjock man som satt i det mittersta och de andra två var framför och bakom honom.

Det var kanoter och i samma ögonblick de fick syn på dem så upphörde alla ljud och det blev dödstyst.

Den tjocka mannen hade en slags fjäderskrud på huvudet och en stor guldkedja runt halsen.

Som enda klädesplagg hade han en bastkjol.

Det var bara en sak som skilde dem från andra infödingar. De var mycket små och brukar kallas för pygmeer.

Fortsättning följer på detta äventyr skrivet med pekpena på mobilen coronaåret 2020 25 september är det idag.